

๑๕๗

องค์หญิง ชาเขียว

满级绿茶 穿成小可怜

春刀寒 บุณตาหาน เขียน

เทียนชิง แปล

子豪 จื่อฮาว วาด

๑๕๗

องค์หญิง
ชาเขียว

满级绿茶 穿成小可怜 ③

春刀寒 ชุนเตาหาน
เขียน

เทียนชิง
แปล

๑๕๑๔ ดัชนี ๑๕๑๔

องค์หญิงชาเขียว 3
满级绿茶穿成小可怜

๐๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   **@amarinbooks** **บ้านอรุณ**

Published originally under the title of 《满级绿茶穿成小可怜》(Man Ji Lu Cha Chuan Cheng Xiao Ke Lian)
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนด therein
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8217-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์โชค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ชรรmgrงวูทย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก กันติศา เพชรพรหมรักษ์
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล, สุวิสรา เล็กเลิศ
พิสูจน์อักษร ปิ่นเนิกา, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เราเดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายขององค์หญิงชาเขียว กันแล้วนะคะ เล่มที่แล้วหลินเพยลู่ของเราได้ออกจากวังไปท่องเที่ยวพร้อมกับพี่ชายใหญ่ตามที่นางใฝ่ฝัน ความสนุกเพิ่งเริ่มต้น เล่มนี้บอกได้เลยค่ะว่าความสนุกจัดเต็มขึ้นไปอีก

หลินเพยลู่ได้เจอจอมยุทธ์มากมายทั้งดีและชั่ว ได้เข้าร่วมการชุมนุมชาวยุทธ์ ทั้งยังได้ออกผจญคุณธรรมสมกับที่นางตั้งใจ และได้เจอจอมยุทธ์หญิงที่จะเข้ามาเฝ้าถวายจิตใจให้พี่ชายใหญ่ของนาง

และระหว่างทางกลับนั้นเองก็เกิดเรื่องไม่คาดฝัน แคว้นซ่งเปลี่ยนฟ้าใหม่ เกียวพันมาถึงแคว้นต้าหลิน

หลินเพยลู่ไม่เคยคิดมาก่อนว่านางจะต้องกลายเป็นองค์หญิง
ผู้ถูกส่งไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ แม้จักรพรรดิทราซแห่งแคว้นซ่ง
ที่มาสู่ขอนั้นก็เป็นผู้ที่เคยเติบโตมาด้วยกัน แต่นางจะแน่ใจได้อย่างไร
ว่าเขายังเป็นคนเดิมคนนั้นผู้อ่อนโยนกับนางเสมอ

ขอแอบกระซิบว่านอกจากเรื่องราวจะสนุกตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว
ยังหวานส่งท้ายแบบเกินร้อย ชนิดที่ดีมากแะไม่ต้องเติมน้ำตาลกันเลย
ทีเดียวค่ะ

๑๕๗

76

กวนชิงหรงถูกแม่นางหรงเออร์ที่นารักดังามไม่เสแสร้งผู้นี้
ทำเอาลุ่มหลงหัวปักหัวปำ

เดิมที่เมื่อวานนี้เขาพบหญิงงามก็เกิดตื้นหา ตอนเดินเข้าเหลาสຸรา
ก็เห็นเด็กสาวเหาะลงมาแล้วหันกลับมายิ้มประหนึ่งเขียนบนโลกมนุษย์
จึงขอร้องร่วมโต๊ะกับนางเพื่อตีสันทิ ด้วยฐานะเจ้าหมู่ตึกน้อยแห่งหมู่ตึก
กระบี่หยกของเขา รูปร่างหน้าตาที่งามสง่า อีกทั้งฝีมือที่ไม่ธรรมดา
ในยุทธภพนี้น้อยนักจะมีสตรีที่ไม่หวั่นไหว

ยามนี้ได้ยินนางพูดเช่นนั้นก็กล่าวด้วยจิตใจฮึกเหิมทันที “แม่นาง
หรงเออร์น่ารักเช่นนั้น จะมีคนไม่ชอบได้อย่างไร นอกจากคนผู้นั้น
จะตาบอด จิตใจก็บอด!”

เซวอินที่ถูกยั่วโมโหจนกลายเป็นปลาปักเป้าด้านข้าง “ข้าว่าเจ้า
นั้นละที่จิตใจบอดสนิท!”

หลินเฟยลู่ยิ้มเขินอาย หันหน้ามองเห็นหลินถึงที่อยู่ข้างกาย
กำลังมองนางด้วยแววตาซับซ้อนและขบขันก็แอบขยิบตาให้เขา

รอยยิ้มในดวงตาหลินถึงชัดเจนยิ่งขึ้น เขาส่ายหน้าเงิบๆ
ปล่อยให้นางเล่นไป

รับมือกับคนแบบเซวอิน หลินเฟยลู่ไม่ต้องออกแรงใดๆ เอ้ย

วาลวกๆ ไม่กี่ประโยคก็สามารถยั่วจนโรคหัวใจนางกำเริบได้แล้ว ยั่วเย้านางตลอดการเดินทางอันน่าเบื่อครั้งนี้ก็เพิ่มเติมความบันเทิงได้ไม่น้อย อีกทั้งยังสนุกอย่างยิ่ง

ยามพักผ่อนกลางป่าตอนเที่ยง หลินถึงเอ่ยเสียงต่ำ “เจ้าไม่ชอบสองคนนั้น พวกเราไม่ต้องตามพวกเขาไปตลอดทางก็ได้ เจ้าจะสนใจไปยั่วโมโหแม่นางผู้นั้นทำไม”

หลินเพยลู่กินเนื้อวัวตากแห้งพลางกล่าวกะบิงกะบอน “เมื่อวานนางด่าข้าไม่รู้จักอาย”

สีหน้าท่าทางอ่อนโยนมาแต่ไหนแต่ไรของหลินถึงพลันเกรี้ยวกราดทันที เดิมผิวเขาขาว เมื่อโกรธขึ้นมาลาก็ขึ้นสีแดงเด่นชัดมากเป็นพิเศษ กล่าวเสียงต่ำด้วยความโมโห “มีอย่างที่ไหนกัน เห็นอยู่ว่า กวนชิงหรานผู้นั้นไม่มีมารยาท ข้ายังไม่คิดเล็กคิดน้อยกับพวกเขา แต่นางกลับแวงักเสียดได้!”

หลินเพยลู่เห็นเขาโมโหแล้วจริงๆ ก็รีบปลอบ “โอ้ ไม่เป็นไรหรอก ข้ายั่วโมโหนางสนุกมาก ท่านไม่คิดว่าท่าทางยามนางโมโหเหมือนนกแก้วพองขนยิ่งนักหรือ”

หลินถึงขบขันกับการเปรียบเทียบของนาง สายหน้าพลางลูบศีรษะนาง “เล่นสนุกพอแล้วก็ช่างเถอะ กวนชิงหรานผู้นั้นมีเจตนาไม่ดี อย่าไปพัวพันกับเขามากนัก”

หลินเพยลู่ยิ้มตาหยีพลางพยักหน้า “ได้”

กระทั่งพลบค่ำทั้งหมดก็มาถึงเมืองอินโจวที่ห่างจากเมืองจินหลิงเพียงครึ่งวัน เมืองจินหลิงกับอินโจวมีแม่น้ำสายหนึ่งกั้นอยู่ คือแม่น้ำจินอัน เพราะว่ายอยู่ใกล้เมืองจินหลิง สถานที่แห่งนี้จึงไม่ค่อยเจริญนัก แต่กลิ่นอายยุทธภพเข้มข้นเป็นที่สุด ยามเดินทางเข้าไป

เห็นชัดว่าชาวพุทธที่มีภาพกระบี่เยอะขึ้นมาก

หลินเพยลู่สืบถามจากปากกวนชิงหฺรานมาตลอดทั้งบ่าย ในที่สุดก็มีภาพจินตนาการส่วนใหญ่เกี่ยวกับยุทธภพในโลกใบนี้แล้ว

สิ่งเหล่านั้นที่ผู้เฒ่าจินยงเขียนย่อมน่าสนใจ แต่ก็แบ่งเป็นสายขาว สายดำสองสาย สามลัทธิเก้าสำนัก¹เช่นกัน ในยุทธภพมีหลายตระกูลใหญ่ หลายสำนักใหญ่ หลายหมู่ตึกใหญ่ตั้งสูงตระหง่าน ยกย่องกันที่วรุณ พวกเขายังมีการจัดทำเนียบวีรบุรุษยุทธภพซึ่งจะเปลี่ยนคนใหม่ทุกปี ผู้ที่ติดอันดับล้วนเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่มีวรยุทธ์สูงสุดในยุทธภพ

กวนชิงหฺรานเอ่ยชื่อยาวเหยียด หลินเพยลู่ไม่เคยได้ยินแม้แต่คนเดียว ทว่านางจับแซ่ได้แซ่หนึ่งอย่างฉับไว จี๋

กวนชิงหฺรานเอ่ย “หลายปีก่อนผู้ที่ครองอันดับหนึ่งในทำเนียบวีรบุรุษเป็นมือกระบี่จี๋เหลียงมาโดยตลอด จอมยุทธ์จี๋ได้รับการขนานนามว่าเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งในใต้หล้า ฝีมือเพลงกระบี่สมบูรณ์แบบ ทุกปีคนที่ไปขอคำชี้แนะล้วนสยบอยู่ใต้โอกระบี่ของเขา เพียงแต่น่าเสียดายที่ไม่กี่ปีมานี้จอมยุทธ์จี้หายเข้ากลีบเมฆ เขาช่างซ่งที่เขาเคยอาศัยอยู่ก็ว่างเปล่าไม่เห็นเงาคน มีข่าวลือบอกว่าเขาได้รับบาดเจ็บสาหัสจนตัวตายยามประลองยุทธ์ ทั้งยังมีข่าวลือบอกว่าเขาปลีกวิเวกละทางโลก ชื่อของเขาในทำเนียบวีรบุรุษจึงค่อยๆ ตกลงไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าชีวิตนี้ผู้แซ่กวนจะมีโอกาสได้ชื่นชมโอกระบี่ของจอมยุทธ์จี๋หรือไม่”

¹ กลุ่มของสามัญชนที่มีความหลากหลายทางด้านสถานะทางสังคม โดยลัทธิทั้งสามได้แก่ ลัทธิขงจื้อ ศาสนาพุทธ และลัทธิเต๋า ส่วนสำนักทั้งเก้า ได้แก่ สำนักขงจื้อ สำนักเต๋า สำนักอินหยาง สำนักนิตินิยม สำนักมั่วจื่อ สำนักหมิง สำนักจิ้งเหิง สำนักจ่าเจีย และสำนักเกชตรกรรม

หลินเพยลู่คิดในใจ “ไม่ใช่กระมัง ตอนจับปลัดจับผลูอยู่ดีๆ ก็ได้พบมือกระบี่อันดับหนึ่งในได้หล้าเชียวหรือ”

เช่นนั้นหนุ่มน้อยรูปงามจะไม่ร้ายกาจไปหน่อยหรือ!

เช่นนั้นตนก็นับว่าเป็นผู้โชคดียี่สิบเอ็ดครั้งของมือกระบี่อันดับหนึ่งแล้วหรือไม่

หลินเพยลู่คิดว่าครั้งหน้าที่พบหนุ่มน้อยรูปงามอีกครั้งจะต้องซักถามให้ละเอียด! ถือโอกาสดูว่าสามารถแอบเรียนวิชากระบี่ของจอมยุทธ์นี้ได้หรือไม่ นั่นถือเป็นกำไรเชียวนะ

หลินเพยลู่เพียงแค่ออกซักถาม ทว่าในสายตาเซวอินกลับเป็นแม่สาวน้อยยกคิ้วทลึงตาสนทนาสุนัขหนากับคู่หมั้นของนาง ไม่เห็นนางอยู่ในสายตาลังเลเลย นางคับแค้นใจตลอดทั้งบ่าย เมื่อรถม้าเข้าเมืองหาโรงเตี๊ยมพักผ่อนได้ เซวอินก็ลงจากรถทันที ไม่สนใจเสียงเรียกของกวนซิงหฺวาน เดินไปโดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับ

กวนซิงหฺวานถอนหายใจ “โมโหอีกแล้ว”

หลินเพยลู่แสดงสีหน้าสำนึกผิด “ขอโทษคุณชายกวน ล้วนเป็นเพราะทรงเออร์ พี่เซวอินถึงได้โมโห ทรงเออร์ไม่ได้ตั้งใจ พวกท่านอย่าทะเลาะกันเพราะข้าได้หรือไม่”

กวนซิงหฺวาน “เกี่ยวอะไรกับเจ้า แม่นางทรงเออร์อย่าได้โทษตัวเองเป็นอันขาด!”

หลินเพยลู่ยิ้มหวาน จากนั้นก็หันหลังเดินออกไปอย่างไม่ละอายใจเลยแม้แต่หน่อย

เดินทางมาหลายวันนางเองก็เหนื่อยยิ่งนัก กินอาหารเย็นเสร็จแล้วก็กลับห้องนอนทันที ข้างนอกเกิดอะไรขึ้นไม่รู้แม้แต่นิดเดียว หลับจนฟ้าสาง หลินเพยลู่ล้างหน้าหิวผอมพางวางแผนว่า

วันนี้จะสลัดกวนชิงหรรษาทั้งอย่างแนบเนียนได้อย่างไร

รอนางล้นหน้าหวิมเสร็จลงบันไดไปกินข้าวเช้าจึงพบว่าคล้ายจะ
ไม่ต้องสลัดทั้งใด ๆ

เพราะกวนชิงหรรษาไม่ปรากฏตัวให้เห็นเลย

หลินเพยลู่ นั่งกินโจ๊กข้างหน้าต่างด้วยความสบายใจ ลังเลยาวไป
ให้ไปเตรียมรถม้า

กินได้ครึ่งทางคนคุ้มกันข้างกายกวนชิงหรรษาก็กลับมาเที่ยวหนึ่ง
เพียงลับเท้าอย่างรีบร้อน ไม่ช้าก็ออกไปอีกครั้ง

หลินเพยลู่ถามเสี่ยวเฮยที่เฝ้าอยู่ด้านข้าง “พวกเขาเป็นอะไร”

เพื่อความปลอดภัยของเจ้านาย เสี่ยวเฮยจึงสังเกตทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เกิดขึ้นรอบข้างอยู่โดยตลอด ย่อมรู้ว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น ตอบกลับ
“แม่นางเซวอินที่เดินทางร่วมกับพวกเขาหายตัวไปแล้ว เมื่อคืนหลังออกไป
ก็ไม่กลับมาอีก คุณชายกวนกำลังค้นหาอยู่ขอรับ”

หลินเพยลู่แทบจะล้าลัก “หายไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้วหรือ เกิด
อะไรขึ้น หนีไปใช่หรือไม่”

เสี่ยวเฮยตอบ “คุณชายกวนสืบถามมาแล้ว แม่นางเซวอินไม่ได้
ออกจากเมือง แต่หายตัวไปในเมืองนี้”

หลินเพยลู่มองโจ๊กขาวที่อยู่ตรงหน้า เริ่มกินไม่ลง ถามหลินถึง
อย่างอ้อ ๆ อึ้ง ๆ “พี่ ข้ายมโหมหนางเกินไปแล้วหรือไม่”

หลินถึงคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนสั่งเสี่ยวเฮย “ไปช่วยตามหาเถอะ”

รอเสี่ยวไปเตรียมรถม้ากลับมา เสี่ยวเฮยก็ออกไปตามหาคน
แล้ว

แม้หลินเพยลู่จะยั่วผู้อื่น แต่ก็ไม่เคยคิดจะยั่วจนถึงแก่ชีวิต
หนุ่มสาวในยุทธภพนี้โยถึงไม่มีน้ำอดน้ำทนเพียงนี้เล่า...

เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น นางย้อมมีอาจเก็บของหนีไปได้ จึงรอข่าวอยู่ที่โรงเตี๊ยมกับหลินถึงตลอด ยามใกล้เที่ยงก็เห็นกวนชิงหวนกลับมาด้วยสีหน้าร้อนใจ เมื่อเห็นนางก็ดีใจ เดินเข้ามากล่าว “แม่นางหวง ข้ายังคิดว่าเจ้าไปแล้วเสียอีก เจ้าตั้งใจรอข้าหรือ”

หลินเพยลู่ “...หาแม่นางเซวอินเจอแล้วหรือยัง”

บนใบหน้ากวนชิงหวนปรากฏสีหน้าแปลกประหลาด อีกอัครูหนึ่งจึงกล่าว “นาง...นางหนีออกจากเมืองไปแล้ว” พุดจบก็มองหลินเพยลู่ด้วยความกระตือรือร้นอีกครั้ง “แม่นางหวง พวกเราออกเดินทางกันดีกว่า”

หลินเพยลู่เชื่อเขาเสียเลย

โชคดีที่เสี่ยวเฮยเองก็ตามเข้ามาติดๆ หลังกระซิบหลายประโยค หลินเพยลู่ก็หน้าเปลี่ยนสี ค่อยมองไปทางกวนชิงหวนแล้วกล่าวด้วยความไม่พอใจอย่างแท้จริง “ท่านบอกว่าแม่นางเซวอินออกจากเมืองหรือไปข้างถึงได้ยืนยันว่าตอนนี้ยังถูกคนกักตัวไว้ในเมืองเล่า”

กวนชิงหวนหน้าเปลี่ยนสีครั้งแล้วครั้งเล่า ประเดี้ยวแดง ประเดี้ยวขาว ครูใหญ่จึงกล่าวอ้าอึ้ง “แม่นางหวง เจ้าเพิ่งเข้ายุทธภพไม่เข้าใจกฎระเบียบที่ห้ามเป็นศัตรูกับราชสำนัก ผู้ที่กักตัวเซวอินไว้คือผิงอวี่อ่อง เหลือบอกว่าแรงผู้แซ่กวนจริงๆ”

หลินเพยลู่ดำเขา “นั่นมิใช่คู่มั่นท่านหรือ ฝ่ายตรงข้ามเป็นท่านอ่อง ท่านก็ไม่ช่วยแล้วหรือไร ท่านยังเป็นบุรุษอยู่หรือไม่”

กวนชิงหวนถูกนางด่าจนอับอายแทบแทรกแผ่นดินหนี แต่ยังคงผินทวนกล่าว “ผิงอวี่อ่องเป็นพระเซษฐาของฝ่าบาทองค์ปัจจุบัน เมืองอินโจวเป็นที่ดินศักดินาของเขา ผิดใจกับเขามิใช่เรื่องฉลาดสักนิดไปจะต้องกระโดดแม่น้ำขัดแย้งกับราชสำนักด้วยเล่า”

ยิ่งไปกว่านั้นหมู่ตึกกระบี่หยกที่เมืองอินโจวยังมีการค้า หาก
ผิดใจกับผิงอวี่อ่อง การค้านี้ก็อย่าได้คิดจะทำต่อเลย เท่ากับตัดหนทาง
ทำมาหากินของหมู่ตึก บิดาจะต้องถลกหนังเขาออกชั้นหนึ่งเป็นแน่

หลินเพยลู่หัวเราะเยาะ “เอ่ยวาจาเลศทรูเสียขนาดนี้ ก็แค่คน
ซี้ตลาดตาขาวมีไช่หรือไร” นางลูกขึ้นยืนพร้อมเรียกเสี่ยวเฮย “ไปเถอะ
ไปดูกัน”

กวนชิงหรรณรีบกล่าว “แม่นางหวง ผิงอวี่อ่องผู้นั้นมักมาก
ในต้นหามาทั้งชีวิต ตราบไคที่เป็นสตรีที่เขาชอบลั่นลักพาตัวไป
อยู่ในจวน เจ้าจะมีไช่แกว่งเท้าหาเสี้ยนหรือไร”

หลินเพยลู่ไม่สนใจเขา

หลังตามหลินถึงออกไปด้วยกันแล้วจึงถามเสี่ยวเฮา “ผิงอวี่อ่อง
คือใครหรือ”

นางไม่รู้จักก็เป็นเรื่องปกติ หลินถึงกล่าวอธิบาย “ผิงอวี่อ่องคือ
บุตรคนที่เก้าของอดีตจักรพรรดิ แม้จะเป็นบุตรคนที่เก้า แต่เพราะว่า
เป็นบุตรที่บังเอิญเกิดกับนางกำนัลผู้หนึ่งหลังอดีตจักรพรรดิเมาสุรา
จึงไม่ได้รับพระราชทินนามมาโดยตลอด ภายหลังเสด็จพ่อขึ้นครองราชย์
พระราชทานอภัยโทษทั่วหล้าแล้วจึงพระราชทานบรรดาศักดิ์ให้เขาเป็น
จวินอ่อง² และพระราชทานที่ดินศักดิ์นาที่อินโจวให้เขา”

การแบ่งที่ดินศักดิ์นาให้พระราชโอรสล้วนพระราชทานหัวเมือง
สักแห่ง ผิงอวี่อ่องผู้นี้กลับได้รับพระราชทานเพียงเมืองอินโจว เห็น
ได้ชัดว่าจักรพรรดิหลินเพียงแค่ว่าเขาไปส่งๆ

² ตำแหน่งรองจากซินอ่อง เป็นตำแหน่งที่ฮ่องเต้พระราชทานให้กับโอรสหรือ
เชื้อพระวงศ์ชาย

ไม่คิดว่ากลับกลายมาเป็นผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นที่นี่

เสี่ยวเฮยสืบเสาะเส้นทางมาก่อนแล้ว พวกคนทั้งสองไปยังจวนผิงอวี่อ่อง ประตูกวนนี้สร้างอย่างเรียบง่ายธรรมดาที่สุด แม้กำแพงลานจะสูง ทว่าหลินเฟยลู่กล่าวว่าหากเคาะประตูจะเป็นการแหวกหน้าต่างขึ้นจึงตัดสินใจพาเสี่ยวเฮยแอบเข้าไปสืบดูสถานการณ์ก่อน

หลินถึงไม่พอใจเล็กน้อย “หากถูกจับได้ ผิงอวี่อ่องเกิดความคิดจะฆ่าเจ้าเพื่อปิดบังความผิดขึ้นมาจะอย่างไร”

หลินเฟยลู่กล่าว “องค์กรลับมีใช้ติดตามอยู่หรือไร หากผ่านไปหนึ่งกัณฐแล้วเข้าไปออกมา ท่านก็พาคน...” นางหยุดครู่หนึ่งเงยหูฟังกลางกล่าวว่า “พี่ ท่านได้ยินเสียงข้างในหรือไม่”

ข้างในประตูกวนที่ปิดสนิทคล้ายมีเสียงต่อสู้อย่างดังออกมาดังๆ

หลินเฟยลู่วิ่งสองก้าวขึ้นไปบนชั้นบนได้ แอบหุบกับชอกประตูเสียงก็ชัดเจนขึ้นไม่น้อย

เป็นการต่อสู้จริงๆ อีกทั้งการเคลื่อนไหวยังไม่ค่อย

นางหันหน้าไปกล่าว “ข้างในต่อสู้กันแล้ว! พวกเราฉวยโอกาสเข้าไปดูเถอะ!”

หลินถึงเหาะไม่ได้ ทำได้เพียงยืนนิ่งมองนางกับเสี่ยวเฮยข้ามกำแพงลานเข้าไป

ป็นกำแพงกลางวันแสดๆ สะดุดตาอย่างมาก ทว่ากำลังพลทั้งจวนผิงอวี่อ่องคล้ายรวมตัวอยู่ในสถานที่เดียวกัน หลินเฟยลู่พาเสี่ยวเฮยแอบเข้าไปได้อย่างง่ายดาย ตามเสียงต่อสู้เข้าไปตามทางก็เห็นเรือนที่หรูหราเป็นที่สุดหลังหนึ่ง ข้างในจัดสุรอาหารละลานตา หูหยาฟุ่มเฟือย มีหน้าซำยังมีสตรีนุ่งน้อยห่มน้อยนับไม่ถ้วน เป็นจิตรกรรมเชิงสังวาสที่มีชีวิตภาพหนึ่งจริงๆ

เพราะการต่อสู้ สตรีเหล่านั้นจึงล้วนตัวลั่นนั่งกอดตัวอยู่ด้านข้าง โต๊ะสุราและเครื่องดนตรีในลานกระจัดกระจายทั่วพื้น ทหารคุ้มกันกำลัง ล้อมโจมตีสตรีชุดแดงนางหนึ่ง

นางคนเดียวต่อสู้กับทหารคุ้มกันกว่าสิบนาย แต่กลับไม่ หวาดกลัวเลยแม้แต่หน่อย กุมดาบใบกว้างออกรบจนทำอย่างทรงพลัง บีบประชิดผิงอวี่อ่องที่หลบอยู่หลังม่าน โดยมีทหารคุ้มกันล้อมไว้ ปากตะโกนกล่าว “เฒ่าตันทกลับมา! วันนี้จะต้องปลิดชีวิตต้อยต่ำ ของเจ้าชะ!”

ผิงอวี่อ่องร้องเสียงแหลมด้วยความตกใจกลัว “ทหาร! ทหาร! ยิงธนูรื้อใส่นางให้ตายเดี๋ยวนี้!”

คนผู้หนึ่งที่อยู่ด้านข้างกล่าว “ท่านอ่อง หากยิงธนู หลิงงาม เหล่านี้อาจจะตายทั้งหมดนะขอรับ”

ผิงอวี่อ่องเหือดดาล “ชีวิตของข้าจะสิ้นแล้วยังต้องสนพวงนาง อีกหรือ! ยิงให้ตายให้หมด!”

สตรีชุดแดงได้ยืนาจันนี้ เพลงดาบก็ยิ่งรวดเร็วดูดัน ทว่ากลับ ด้านทานคลื่นมนุษย์ที่ठाโถมเข้ามาไม่ไหว ตีฝ่าวงล้อมออกไปไม่ได้ ไม่ช้าทหารก็ถือคันธนูล้อมเข้ามา หลินเพยลูรับนำเสียวเฮยกระโดด เข้าไป เอ่ยเสียงดัง “หยุดเดี๋ยวนี้!”

ผิงอวี่อ่องเห็นว่ามีคนสองคนกระโดดเข้ามาอีกก็พลันหมดอาลัย ตายอยาก “วันนี้เป็นวันรวมตัวมือสังหารหรือไร”

หลินเพยลูกล่าวเสียงดัง “เสด็จลู่เกล้า สบายดีไหม”

ผิงอวี่อ่องชะงักงัน มองออกไปข้างนอกผ่านกลุ่มคน “ใคร เป็นใคร ใครเรียกข้าเสด็จลู่”

หลินเพยลูยังคงกล่าวเสียงดัง “ข้ากับพี่ไท่จื่อเดินทางมาอินโจว

เดิมคิดจะมาเยี่ยมเสด็จลุงเก่า กลับไม่คิดว่าเสด็จลุงเก่าอยู่ที่นี่จะ
คึกคักเพียงนี้”

ผิงอวี่อ่องตะลึงงัน “อะไร อะไรนะ องค์ไท่จื่อมาหรือ”

เขาริบบเหวากลุ่มคนมองออกมาข้างหน้า

ปีนั้นเขาเคยพบหลินเพยลู่ทำงานเลี้ยงวันเกิด แม่ตอนนี้นางจะ
โตแล้ว ทว่าเครื่องหน้าทั้งห้ากลับยังคงเห็นเค้าโครงเมื่อตอนนั้นได้

ผิงอวี่อ่องเอ่ยเสียงหลง “องค์หญิงห่า?!” เขาริบบกล่าวกับทหาร
ที่ห้อมล้อม “วางอาวุธลงทั้งหมด! วางธนูลง! ห้ามทำร้ายองค์หญิงห่า!”

สตรีชุดแดงผู้นั้นยังคงทุ่มเทแรงต่อสู้ หลินเพยลู่พาเลี้ยวเฮย
ม่งตรงเข้าไป ผิงอวี่อ่องร่างอ้วนท้วน ยึดที่ตาทั้งสองแทบมองไม่เห็น
กล่าวอย่างต่อเนื่อง “องค์หญิงห่า เลี้ยวมารยาแล้วจริงๆ วันนี้ในจวน
มีมือสังหาร รอข้าจับมือสังหารผู้นี้ได้แล้วค่อยต้อนรับเจ้ากับองค์ไท่จื่อ
ให้ดี!”

หลินเพยลู่เดินเข้าไปตรงหน้าเขาผ่านทหารคุ่มกันแน่นหนา
ส่งสายตาให้เลี้ยวเฮย

เลี้ยวเฮยเข้าใจในทันที ชักดาบวางลงบนบ่าผิงอวี่อ่องบีบบังคับเขา
ผิงอวี่อ่องสับสนกับสถานการณ์ที่พลิกผัน ถ้ามัวตัวสั้นจั่นงก
“องค์หญิง นี่หมายความว่าอย่างไร”

หลินเพยลู่เองก็ไม่ยืมให้เขาแล้ว กล่าวเสียงเรียบ “บอกให้คน
ของท่านหยุดมือ”

คมดาบประชิดลำคอ กระทั่งรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่เย็นเยียบ
เล็กน้อย ผิงอวี่อ่องตะโกนเสียงดังทันที “หยุดเดี๋ยวนี้! หยุดให้หมด!”

ในที่สุดการต่อสู้ในลานก็หยุดลง

สตรีชุดแดงตะคนผู้หนึ่งไปกลางสระน้ำ หันหน้ากลับมามอง

หลินเพยลู่ บนใบหน้ามีความสงสัยแวบผ่าน

หลินเพยลู่ยิ้มตาหยิกวักมือเรียกนาง “จอมยุทธ์หญิง เข้ามา
พูดคุยกันเถอะ”

คดอ้าย

77

สตรีชุดแดงมือกุมดาบใบกว้าง ลำตัวเหยียดตรง ผมดำ
ใช้ปืนปักผมไม่รวบสูงอยู่บนศีรษะ ปล่อยางมั่วตกลงครึ่งหนึ่ง บุคลิก
ปราดเปรี้ยว ได้ยินเด็กสาวในศาลาเรียกนางกลับไม่ก้าวขึ้นไปข้างหน้า
ดาบใบกว้างวางขวางเป็นแนวนอนอยู่ข้างหน้าลำตัว ท่าทางระมัดระวัง
แม้เมื่อครุ่นจะต่อสู้อยู่ แต่กลับไม่พลาดบทสนทนาของเด็กสาว
ผู้นี้กับผิงอวี่อ่อง

เผ่าตัดนกกลับผู้นั้นเรียก ‘องค์หญิงห้า’ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เห็นได้ชัด
ว่าสองคนนี้เป็นครอบครัวเดียวกัน ไม่รู้ว่าจะเล่นละครอะไรให้นางดู
สตรีชุดแดงไม่ขยับ หลินเฟยลู่ก็เดาความคิดในใจนางได้ กล่าว
ด้วยสีหน้าจริงจัง “จอมยุทธ์หญิง ห้าไม่ใช่พวกเดียวกันกับเขา”

ผิงอวี่อ่องร้อนใจแล้ว “องค์หญิงห้า เจ้าพูดอะไร ชะ...ข้าเป็น
เสด็จจุของเจ้าเชียวนะ!”

หลินเฟยลู่หันหน้า แวดตาเย็นเยือก “หุบปาก เผ่าตัดนกกลับ
ท่านคู่ควรหรือไร สตรีชุดเหลืองผู้นั้นที่ถูกท่านจับกลับมาเมื่อคืนอยู่ที่ใด”
ผิงอวี่อ่องกล่าวอ้ำๆ อึ้งๆ “ชะ...ข้าไม่รู้ว่าจะองค์หญิงหมายความว่า
อย่างไร”

หลินเฟยลู่ “เสี่ยวเฮย หักนิ้วมือห้านิ้วของเขาก่อน”

ผิงอวี่อ่องร้องเสียงแหลมหนึ่งครา “อยู่ในห้องเก็บฝุ่น ห้องเก็บฝุ่น! นางไม่เชื่อฟัง ข้าเลยให้คนขังนางไว้ทรมาน เร็ว หนีไป ยังไม่รีบพาคนมาในห้องค์หญิงอีก!”

ทหารผู้นั้นที่อยู่ข้างกายเขารับคำสั่งออกไป ไม่ช้าก็พาเชวอินมา เชวอินยังคงรำให้ขอให้พวกเขาปล่อยนางตลอดทาง หลังพามาถึงตรงหน้า มองความยุ่งเหยิงหลังต่อลู่ทั่วทั้งลาน จากนั้นเห็นหลินเพยลู่ส่งองค์ภักษ์หมู่ผิงอวี่อ่องก็พลันร้องเสียงหลง “แม่นางหวง!”

ตอนนี้นางไม่คิดว่าหลินเพยลู่หน้าตาน่าเกลียดแล้ว นางเพียงคิดว่า ‘สวรรค์ นี่เป็นเขียนหญิงรูปสวยจิตใจงามอันใดกันที่จุติลงมาช่วยนางจากห้วงลึก!’

ผิงอวี่อ่องได้ยินนางเรียก ‘แม่นางหวง’ ก็พลันงงัน จ้องมองหลินเพยลู่ครู่หนึ่งอีกครั้ง คิดว่ามีคนสวมรอยเป็นองค์หญิงห้า

หลินเพยลู่หยิบจี๋หยกรัชทายาทออกมาแหว่งไกวตรงหน้าเขา “เห็นชัดพอแล้วหรือยัง”

ข้าหังคู้ของผิงอวี่อ่องอ่อนยวบ

แม้เขาจะเป็นทานอ่องว่างาน แต่ในที่ลับก็สนับสนุนพรรคพวกรัชทายาท หลายปีมานี้ยังเสนอเงินให้ไม่น้อย ย่อมเคารพยำเกรงรัชทายาท

ยามนี้เห็นจี๋หยกนั้นไหนดเลยจะยังกล้าวางอำนาจบาตรใหญ่ ขอรักย้อย่างต่อเนื่อง “องค์หญิงห้า ข้าไม่รู้จักจริงๆ ว่าแม่นางผู้นี้เป็นสหายเจ้า ข้าไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น เจ้าพาคนกลับไปก็พอ ล้วนเป็นคนครอบครัวเดียวกัน ไยจะต้องฆ่าฟันกันด้วยเล่า”

หลินเพยลู่จ้องมองเขาหนึ่งผาด ลังเลี้ยวเฮย “เรียกองค์ภักษ์กลับเข้ามา”

เลี้ยวเฮยล้วงนกหวีดออกมาจากในแขนเสื้อ เสียงนกหวีด

แปลกประหลาดดั่งก้องสะท้อน เพียงแค่ไม่นานคนสวมเสื้อสีม่วงเข้ม
หนึ่งกลุ่มก็ถูกันเข้ามาจากนอกกำแพง พุ่งมาตรงหน้าหลินเพยลู่ คุกเข่า
ทำความเคารพ “องค์หญิง”

หลินเพยลู่จึงให้เสี่ยวเฮยเก็บดาบ

ผิงอวี่อ่องไหนเลยจะไม่รู้จักองค์รัชลัษ ขาอ่อนสะดุดชวนเซ
เล็กน้อย ถูกทหารคู้มกันสองนายข้างกายพุงไว้

หลินเพยลู่ยิ้มตาทายีกแล้ว “เสด็จลงเก้า ล่วงเกินแล้ว ข้าพคน
ไปก่อนละ ขอตัวลา”

ผิงอวี่อ่องพยายามเค้นรอยยิ้มให้นาง “น้อมส่งองค์หญิง มีเวลา
ว่างก็มาเล่นอีกนะ”

หลินเพยลู่เดินออกไปข้างนอก ยามผ่านข้างกายเซวี่อิน เห็นนาง
ยังตะลึงงันก็จึงมือนาง “ไปเถอะ”

เซวี่อินพลันได้สติกลับมา สีหน้าสดใสเจิดจ้า ริมฝีปากขยับแล้ว
ขยับอีก จากนั้นจึงกล่าวเสียงต่ำ “หวง...องค์หญิงห้า...เซวี่อิน...เซวี่อิน
มิทราบ หยาบคายต่อองค์หญิงแล้ว...”

หลินเพยลู่กล่าว “อย่างอื่นกลับไม่เป็นไร เพียงแค่อยากเตือน
เจ้าสักประโยค”

เซวี่อินยืนตัวตรงทันที มองนางอย่างตื่นตระหนก

หลินเพยลู่กล่าว “คู่มั่นผู้นั้นของเจ้าทิ้งไปเสียได้ก็ดี”

เซวี่อินพยักหน้าถี่ “องค์หญิงพูดถูกเจ้าค่ะ!”

นางรอกวนชิงหฺรานมาทั้งคืน ด้วยวิชายุทธ์ของเขาและเส้นสาย
ในอินโจวไม่มีทางนางไม่เจอ แต่รอไปรอมากลับพบเพียงแม่นางหวง
นางหาใช่คนโง่ แม่นางหวงยังรู้ว่านางอยู่ที่นี้ กวนชิงหฺรานจะไม่รู้ได้
อย่างไร

ทว่าเขากลับไม่มา คงเป็นเพราะไม่อยากผิตใจกับผิงอวี่อ่อง
จึงทอดทิ้งไม่สนใจนาง

เมื่อคืนนี้เซวอินต้องทนทรมาน กระทั่งแทบจะเสียพรหมจรรย์
ผ่านเหตุการณ์เช่นนั้นมาก็นับได้ว่าเข้าใจเองแท้แล้ว

หลินเพยลู่ไม่สนใจนางอีก สับเท้าหลายก้าวเดินเข้าไปตรงหน้า
สตรีชุดแดงผู้นั้น อยู่ใกล้แล้วจึงเห็นโฉมหน้าของจอมยุทธ์หญิงชัดเจน
เป็นเพียงเด็กสาวอายุราวสิบหกปี สวมชุดแดง หน้าตาสะสวยงดงาม
ดวงตาเพริศพรายเป็นที่สุด ตาดำใสกระจ่างราวกับมีประกายหิมะ

หลินเพยลู่ยิ้มเอ่ย “เห็นไหม ข้าไม่ใช่คนเลวจริงๆ”

สตรีชุดแดงยังคงไม่เอ่ยวาจาใด แต่กลับเก็บดาบช้าๆ นาง
คล้ายรู้ว่าวันนี้ผิงอวี่อ่องไม่ได้แล้ว กลับไม่บูมบ่าม ตามหลินเพยลู่
เดินออกไปข้างนอก

ผิงอวี่อ่องตะโกนอยู่ข้างหลัง “องค์หญิงห้า! มีอสังหารผู้นั้น...”

หลินเพยลู่ดวงแขนสตรีชุดแดงพลงยิ้มน้อยๆ หันหน้ากลับ
“ไหนเลยจะมีอสังหาร ไยข้าถึงไม่เห็นเล่า”

ผิงอวี่อ่องจนคำพูด ทำได้เพียงมองหญิงชุดแดงผู้นั้นจากไป
อย่างเป็นสุขหลังฆ่าทหารชั้นดีกว่าร้อยละร้อยคนของเขา

เมื่อออกไปนอกจวน องค์รักษ์ลับก็หายตัวไปเอง หลินถึงรออยู่
นอกประตู เห็นคนออกมาอย่างพลอดภัย ในที่สุดก็พ่อนลมหายใจ
ในเมื่อสองคนนี้เป็นพี่ชายน้องสาว ย่อมชัดเจนว่าคนผู้นี้ก็เป็นโอรส
เซวอินทำความเคารพเขาด้วยใบหน้าขาวซีด หลินเพยลู่กล่าวกับเสี่ยวไป
“เจ้าส่งแม่นางเซวอินกลับโรงเตี๊ยมก่อนเถิด”

นางสั่งคนเสร็จ หันหน้ากลับมาสตรีชุดแดงก็มุ่งตรงออกไป
แล้ว

หลินเพยลู่วิบตามไป “จอมยุทธ์หญิง! จอมยุทธ์หญิงหยุดก่อน!”

อีกฝ่ายหันหน้ากลับมา สีหน้าไร้ซึ่งความอดทน แต่กลับถามจริงจางอย่างยิ่ง “มีเรื่องอันใด”

หลินเพยลู่อึ้งตาหิ “ขอเรียนถามชื่อเสียงเรียงนามของจอมยุทธ์หญิง”

สตรีชุดแดงกล่าว “ข้าชื่อเยียนชิน”

หลินเพยลู่อึ้งคิดว่าชื่อนี้คุ้นหูเล็กน้อย

คิดอยู่ครู่ก่อนวันก็นึกขึ้นได้ นี่มิใช่ชื่อลำดับที่สิบในทำเนียบวีรบุรุษยุทธภพที่กวานชิงหฺรานเอ่ยถึงเมื่อวานหรือหรือ

ตอนนั้นกวานชิงหฺรานยังถอนหายใจเอ่ย ‘เยียนชินเป็นยอดฝีมือที่อายุน้อยที่สุดในทำเนียบวีรบุรุษ ตอนนี้อายุเพียงสิบเจ็ดปีก็ชนะผู้สืบทอดสำนักสามสี่แห่งด้วยตัวคนเดียวแล้ว ฝีมือดาบสูงอย่างยิ่งนางเป็นศิษย์สืบทอดวิชาสายตรงจากเจ้าสำนักพันคมดาบ ได้ยินว่าเป็นเด็กกำพร้าที่เจ้าสำนักเก็บกลับมาตั้งแต่แบเบาะ ไร่เรียนวิชาดาบพันคมตั้งแต่เล็ก เป็นผู้คลั่งยุทธ์คนหนึ่ง’

หลินเพยลู่อึ้งจะปิดบังความตื่นเต้น “เยียนชินหรือ ท่านคือศิษย์น้องเล็กของสำนักพันคมดาบผู้นั้นหรือ”

เยียนชินกล่าวด้วยความสงสัย “เจ้ารู้จักข้า? พวกเราเคยเจอกันหรือ”

หลินเพยลู่อึ้งกล่าว “ข้าเคยได้ยินชื่อท่าน เพลงดาบของท่านล้ำเลิศยิ่งนัก!”

เยียนชินยิ้มเล็กน้อย

เมื่อนางยิ้ม กลิ่นอายแบบเด็กสาวก็เข้มข้นขึ้นมา ช่างแก้แค้น

เผยลักยิ้มบาง ๆ เพิ่มความน่ารักไร้เดียงสาหลายส่วน เพียงแต่ไม่นาน รอยยิ้มนี้ก็หายไปจากใบหน้าอันเย็นชา นางประสานหมัดให้หลินเพยลู่ “องค์หญิงกล่าวเกินไปแล้ว”

สวรค์ นางพบบุคคลในทำเนียบวีรบุรุษเข้าแล้ว

กองไฟแห่งความคลั่งไคล้จอมยุทธ์ในก้นบึ้งของหัวใจหลินเพยลู่ ลุกโชนขึ้นไม่น้อย นางเหม่ปากกล่าว “แม่นางเยียนชิน เหตุใดท่านถึงต้องฆ่าผิงอวี่อ่อง”

เยียนชินคลายหัวคิ้ว “คนผู้นี้ขึ้นใจสตรี ทำชั่วไว้มากมาย ในเมื่อข้ารู้ ย่อมมีอาจมองดูอยู่เฉย ๆ วันนี้อย่าเขาไม่ได้ เป็นเพราะวิชาข้าไม่ดีพอ วันหน้าจะต้องปลิดชีวิตเขาอีกครั้งแน่!”

หลินเพยลู่กล่าว “เขาเป็นราชินิกุล หากท่านฆ่าเขา จะต้องถูกราชสำนักประกาศจับ”

เยียนชินยิ้มเยาะ “ข้ามีอันใดให้ต้องกลัว”

หลินเพยลู่นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนล้วงสมุดเล่มเล็กของตน ออกมาจากในอก “แม้จะพูดเช่นนั้น แต่ไฉนจะต้องหาเรื่องใส่ตัวเพื่อคนแบบเขาด้วยเล่า พวกเราใช้กฎหมายลงโทษเขาไม่ดีกว่าหรือ”

นางดึงข้อมือของเยียนชินอย่างอดไม่ได้ “ตามข้ามา”

เยียนชินชะงัก แต่กลับไม่ได้สะบัดออก

อันที่จริงนางไปมาหาสู่กับผู้คนน้อยอย่างยิ่ง ทุกครั้งที่ลงเขาล้วนมุ่งตรงไปศึกษาการประลองยุทธ์ ประลองยุทธ์เสร็จก็กลับ ไม่สานสัมพันธ์ใด ๆ

สำนักพันคมดาบตั้งอยู่บนเขาฉิน นางเติบโตบนเขามาตั้งแต่เล็ก ทว่าทั้งสำนักล้วนเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องที่คำกีสู้สองคำก็ฆ่า อีกทั้งนางยังลุ่มหลงในวิชายุทธ์เพลงดาบ อันที่จริงนิสัยบริสุทธิ์อย่างถึงที่สุด สายตา

ที่มองสรรพสิ่งบนโลกก็ตรงไปตรงมา ดีก็ว่าดี เลวก็ว่าเลว แยกแยะ
ขาวดำชัดเจน

แม้เด็กสาวตรงหน้าจะเป็นองค์หญิง ทว่าเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่
คนกลุ่มเดียวกันกับผิงอวี่อ๋อง มิหนำซ้ำยังช่วยแม่นางผู้หนึ่งออกมา
เห็นได้ชัดว่าเป็นคนดี!

เยียนชินปล่อยให้หลินเพยลู่คนดีจุนางไปนั่งลงที่แผงขายชา
แห่งหนึ่งข้างถนน หลังจากที่เรียกเสี่ยวเอ๋อร์มาสั่งชาแล้วยังขอฟูกัน
ด้ามหนึ่งด้วย

หลินเพยลู่เขียนชื่อของผิงอวี่อ๋องลงไปในสมุดสั่งตาย ข้างหลัง
ยังมีข้อกระทำผิดของเขาหลายบรรทัด

เยียนชินเอ่ยถาม “นี่หมายความว่าอย่างไร”

หลินเพยลู่กล่าวเสียงทุ้มต่ำ “ข้าเดินทางมาครั้งนี้ หากพบขุนนางที่
ก่อกรรมทำชั่วมหันต์ประชาชนก็จะจดชื่อของพวกเขาลงในสมุด หลังกลับ
เมืองหลวงแล้วจะถวายให้เสด็จพ่อ แล้วค่อยให้เขาลงโทษทีละคน”

เยียนชินอดกล่าวไม่ได้ “องค์หญิงมีใจเมตตา ทำให้คนเลื่อมใส”

หลินเพยลู่เก็บสมุดเล่มเล็กเรียบร้อย ยิ้มน้อยๆ “ดังนั้นแม่นาง
เยียนชินก็ต้องเสี่ยงอันตรายไปฆ่าเขาอีกนะ”

นางเห็นเยียนชินยังอยากพูดอะไรก็กล่าวทันที “แม้ฆ่าคนจะ
ระบายนามได้ แต่ก็ยากจะรับประกันว่าหลังเขาตายแล้วจะไม่มี
คนแบบนี้โผล่ขึ้นมาอีกเป็นคนที่สอง หากคนชั่วเป็นตึกเตตน ฆ่าอย่างไร
ก็ไม่หมด มิสู้แก้ไขปัญหาที่ต้นตอ รอข้ากลับไปกราบทูลเสด็จพ่อ
ลงโทษเรียบร้อยแล้ว คนเหล่านี้ก็จะรู้ว่าเรื่องใดทำได้เรื่องใดทำไม่ได้
บางครั้งการสยบด้วยอำนาจก็ได้ผลกว่าการฆ่าคน”

เยียนชินคิดครู่หนึ่ง กลับยิ้มรับวาทะนี้ “องค์หญิงพุดมีเหตุผล

เช่นนั้นข้าจะไว้ชีวิตเขาชั่วคราว หากภายหลังท่านไม่พอสยบ ค่อยปลิดชีวิตเขาก็ไม่สาย”

ขณะที่ทั้งสองสนทนาสนุกสนาน หลินถึงก็ได้ทราบเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในจวนจากปากเสี่ยวเฮย เห็นเขาเดินเข้ามา หลินเพยลู่ก็แนะนำด้วยความกระตือรือร้น “พี่ นี่คือแม่นางเยียนชิน”

ในเมื่อเป็นพี่ชายขององค์หญิง เช่นนั้นย่อมเป็นองค์ชาย

เยียนชินซ่อนตาพิศมอง กลับเห็นว่าองค์ชายผู้นี้ค่อนข้างต่างจากองค์ชายที่เครื่องขีมนำเกรงขามในจินตนาการตน

เขาสวมชุดสีฟ้า รูปร่างสูงโปร่ง กิริยาท่าทางสุภาพอ่อนโยนอย่างถึงที่สุด แต่กลับยากจะปิดบังความอ่อนแอได้ เครื่องหมายทั้งห้วงามเพริศพรัง ความอ่อนโยนบนใบหน้าหาได้ยากในโลกมนุษย์ เพียงแต่น่าเสียดายที่ใบหน้าดูซีดเซียว ริมฝีปากค่อนข้างขาว ทั้งร่างให้ความรู้สึกเหมือนหยกขาว ราวกับว่าหากไม่ทันระวังกระทบหรือสะดุดเพียงนิดเดียวก็สามารถแตกสลายได้

เยียนชินไม่เข้าใจพิธีต้องซับซ้อน เพียงแค่ประสานกำปั้นก็นับว่าทำความเคารพแล้ว

หลินถึงเองก็คารวะกลับ จากนั้นจึงกล่าวกับหลินเพยลู่ “วันนี้เจ้าสั่งสอนผิงอวี่อ่อง วันหน้าเขาน่าจะระมัดระวังการกระทำ ทว่าคนเช่นนี้กำเริบเลิภษาน หากปล่อยไว้นานอาจก่อเรื่องไม่จบสิ้น ข้าจะเขียนหนังสือฉบับหนึ่งส่งไปให้เสด็จพ่อก่อน แจกแจงความผิดให้ชัดเจนแล้วค่อยให้เสด็จพ่อตัดสินพระทัย”

หลินเพยลู่พยักหน้าถี่ “ยังคงเป็นพี่ที่ไคร่ครวญรอบคอบ!”

เยียนชินเงยหน้าตื้มน้ำชาในถ้วยจนหมด ถือดาบลุกขึ้นยืน “องค์หญิง องค์ชาย หากไม่มีเรื่องอื่นแล้วก็ขอตัวลาตรงนี้”

หลินเพยลู่รับถาม “จากนี้ท่านจะไปไหนต่อ”

เยียนชินตอบ “จินหลิง”

หลินเพยลู่ดีใจสุดขีด “พวกข้าเองก็จะไปจินหลิงเหมือนกัน
มีผู้ร่วมเดินทางด้วยกันดีหรือไม่”

เยียนชินเคยชินกับการไปไหนมาไหนคนเดียว ช่วงเวลานั้น
จึงลึกลับเล็กน้อย

หลินถึงมองความกังวลของนางออก เอ่ยเสียงอ่อนโยน “แม่นาง
เยียนชินไม่ต้องเป็นกังวลไป น้องสาวข้าชอบวรยุทธ์ เพียงแค่เลื่อนใส่
ในวิชาดาบของแม่นาง หากแม่นางไม่ยินดีก็ไม่ต้องฝืนใจ”

เยียนชินมองหลินเพยลู่อีกครั้ง

เด็กสาวน้อยปากกะพริบตา ท่าทางไร้เดียงสาน่าเอ็นดู เห็นนาง
มองมา มือทั้งคู่กุมเป็นหมัดเต้าคางไว้ ขานเรียกเสียงอ่อนนุ่มและ
หวานชื่น “พี่เยียนชิน ขอร้องล่ะ”

เยียนชินเป็นหญิงแท้ที่เติบโตมาพร้อมกับศิษย์พี่ศิษย์น้อง
ซึ่งถอดเสื้อเปลือยอกฝึกดาบตั้งแต่เล็ก ช่วงเวลานั้นก็พลันทนนึกไม่ไหว

78

ใบเบื้อจะร่วมเดินทางไปเมืองจินหลังด้วยกัน ย่อมต้องกลับ
โรงเตี๊ยมไปเก็บสัมภาระก่อน

เยียนซินมีนิสัยสบายๆ อย่างยิ่ง ไม่ได้มีความเคยชินหรือความ
ชอบที่แปลกประหลาดแบบยอดฝีมือในคำเล่าลือเลยสักนิด หลินเฟยลู่
บอกว่าจะกลับโรงเตี๊ยมก่อน นางก็ตามมาด้วยกัน หลินเฟยลู่บอกว่า
ถึงตอนนั้นนั่งรถม้าไปด้วยกัน นางก็ไม่มีปัญหา

กลับมีท่าทีพูดง่ายอย่างยิ่ง ยามไม่ใช่วรยุทธ์ก็เป็นเพียงแม่นาง
ที่จริงใจและบริสุทธิ์ผู้หนึ่ง

ตลอดการเดินทางที่ผ่านมาหลินเฟยลู่ไม่เข้าใจเหตุการณ์สำคัญ
ที่เกิดขึ้นในเมืองจินหลังเท่าไรนัก ยามนี้จึงเอ่ยถาม “พี่เยียนซิน
แท้จริงแล้วเมืองจินหลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เหตุใดทุกคนถึงต้องไป
ที่นั่น”

เยียนซินอธิบาย “ครั้งนั้นคนในยุทธภพรวมตัวกันที่เมืองจินหลัง
ก็เพื่อคัมภีร์กระบี่จี้มั่วที่ตระกูลลู่เก็บรักษาไว้ เมื่อไม่นานมานี้มีข่าว
แพร่ออกมาว่าบุตรคนโตตระกูลลู่ นำวิชากระบี่จี้มั่วออกมาใช้ยาม
ประลองยุทธ์กับผู้อื่น แต่ไหนแต่ไรมาตระกูลลู่มิสิทธิ์เพียงเก็บรักษา
บุตรคนโตตระกูลลู่แอบศึกษาวิชากระบี่จี้มั่วโดยพลการ ทำให้คน

ในยุทธภพเดือดดาล เดินทางไปครั้งนี้ก็เพื่อเรียกร้องให้ตระกูลลู่แข็งแรง”

หลินเพยลู่ถามด้วยความสงสัย “คัมภีร์กระบี่เล่มนั้นไม่ได้เป็นของตระกูลลู่หรือ”

เยียนซินส่ายหน้า “มิใช่ นั่นคือวิชากระบี่เฉพาะตัวของจอมยุทธ์จี้มั่ว ปิ่นจอมยุทธ์จี้มั่วถูกคนลอบทำร้ายหนีมายังจินหลิง ได้ตระกูลลู่ช่วยไว้ ก่อนตายได้มอบคัมภีร์กระบี่จี้มั่วให้ตระกูลลู่เก็บรักษา และทิ้งคำสั่งเสียไว้ว่าในภายหน้าผู้ใดสามารถถอนรากถอนโคนเชื้อเซียวลิปสามค่ายได้ คนผู้นั้นจะได้สืบทอดวิชากระบี่จี้มั่ว”

ด้วยคำอธิบายจากเยียนซิน ในที่สุดหลินเพยลู่ก็เข้าใจความซับซ้อนยุ่งยากในเรื่องนี้แล้ว

จี้มั่วอู่คือมือกระบี่เดี่ยวตายผู้เลื่องชื่อในยุทธภพเมื่อก่อน คุณธรรมสูงส่งเสียดฟ้า บารมียิ่งใหญ่ ส่วนเชื้อเซียวลิปสามค่ายก็คือโจรกลุ่มหนึ่งที่ยึดครองภูเขาตั้งตัวเป็นใหญ่ ปิ่นจี้มั่วอู่ช่วยเหลือคน จึงผูกความแค้นกับลิปสามค่าย คนของลิปสามค่ายจึงฉวยโอกาสสังหารภรรยาของเขายามเขาไม่อยู่

นับแต่นั้นมาสองฝ่ายก็ไม่ตายไม่เลิกรา ยามจี้มั่วอู่ยังมีชีวิตอยู่ เคยถือกระบี่หนึ่งเล่มสังหารหนึ่งค่ายด้วยตัวคนเดียว ทำลายพลังชีวิตของลิปสามค่าย

เพียงแต่น่าเสียดายที่ขุมกำลังของลิปสามค่ายยิ่งใหญ่นัก เลี้ยงคนชั่วไว้ที่ถูกคนรังเกียจเจียดฉันท์ในยุทธภพไว้โดยเฉพาะ แ่จี้มั่วอู่เพียงคนเดียวไม่มีทางถอนรากถอนโคนได้อย่างสิ้นเชิง

ดังนั้นยามเขาบาดเจ็บสาหัสจนสิ้นชีวิตจึงทิ้งคำสั่งเสียเอาไว้

ผู้ใดถอนรากถอนโคนลิปสามค่ายได้ ผู้นั้นก็คือผู้สืบทอดวิชากระบี่จี้มั่ว

หลายปีมานี้ผู้ผดุงคุณธรรมในยุทธภพปะทะกับลิบสามค่ายหลายครั้ง ทว่าลิบสามค่ายล้วนแต่เป็นพวกไม่กลัวตาย ต่อสู้โดยไม่คิดชีวิต ส่วนผู้ผดุงคุณธรรมที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่ล้วนแต่พะว้าพะวัง ไหนเลยจะกล้าสู้ชีวิตกับพวกเขาจริง ๆ ดังนั้นจึงไม่สามารถถอนรากถอนโคนได้ทั้งหมดมาโดยตลอด

ตระกูลลูได้รับปณิธานสุดท้าย เดิมควรยึดถือคำสั่งเสียของจอมยุทธ์ ผู้ใดจะรู้ว่าลูเส้าหยวนบุตรคนโตตระกูลกลับแอบศึกษาวิชากระบี่จี้มั่ว เช่นนั้นทุกคนย่อมไม่ทนแน่นอน

บางคนเดินทางมาเพื่อขอคำอธิบายจริง ๆ บางคนก็แค่อยากจับปลาในน้ำขุ่น ครอบครองวิชากระบี่จี้มั่ว ดังนั้นเมืองจินหลิงจึงกลายเป็นที่รวมตัวทั้งฝ่ายธรรมะและอธรรมจนคึกคักเช่นนี้

หลินเฟยลู่ฟังแล้วโลหิตร้อนพลุ่งพล่าน คิดว่าแม้ยุทธภพนี้จะไม่ค่อยเหมือนในจินตนาการของตน แต่ก็มีสีสันอย่างยิ่งเหมือนกัน!

นางถาม “พี่เยียนซิน เช่นนั้นท่านจะไปทำอะไร”

เดิมคิดว่าจอมยุทธ์หญิงเช่นนางจะต้องไปทางความยุติธรรม ผลสุดท้ายเยียนซินกลับกล่าว “ครั้งนี้ยอดฝีมือรุ่นเยาว์ล้วนรวมตัวกันที่จินหลิง เป็นโอกาสอันดีให้ได้เรียนรู้ประลอง ข้าย่อมพลาดไม่ได้”

หลินเฟยลู่ “...”

ยังคงเป็นผู้คลั่งยุทธ์จริง ๆ

เมื่อกลับไปถึงโรงเตี๊ยม เสี่ยวไปก็เตรียมรถม้าไว้พร้อมแล้ว

กวนชิงหรรณาคาดไม่ถึงว่ายังไม่ไป

ตั้งแต่เช้าที่หลินเฟยลู่ออกไปเขาก็นั่งไม่ติดมาโดยตลอด คิดจะไปช่วยก็รู้สึกว่เสียแรงเปล่า ขณะที่ความคิดสับสนปนเปเช่นนี้ คาดไม่ถึงว่าจะเห็นเซวอินกลับมาแล้ว

ตอนนั้นกวนชิงหฺรณตะลึงงัน รีบปรีเข้าไป ทว่ายังไม่ทันเอ่ยปาก เช่วอินที่แต่ไหนแต่ไรอ่อนโยนง่ายกับเขาก็ถลึงตาโตใส่

ไม่ว่าเขาจะพูดอะไร เช่วอินก็ไม่สนใจ กลับไปถึงห้องหวิम्म ล้างหน้าเสร็จ คาคไม่ถึงว่าจะพาสาวใช้เตรียมตัวออกไปทันที

กวนชิงหฺรณตามออกไปอีกครั้ง ทำยที่สุดก็ถามนาง “เจ้ากลับมาแล้ว เช่นนั้นแม่นางหฺวงเล่า อย่างน้อยเจ้าก็ต้องบอกข้าว่า แม่นางหฺวงอยู่ที่ใด”

เช่วอินจึงตอบเขากลับหลายประโยค

นางบอกว่า “อย่างเจ้าก็ควรให้เรียกชื่อแม่นางหฺวงด้วยหรือ คางคกอยากกินเนื้อห่านฟ้า กินมูลเถอะเจ้าน่ะ!”

กวนชิงหฺรณถูกตำหนงงัน

แท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เพียงแค่คืนเดียวโยถึงเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ได้!

ดังนั้นเขาจึงไม่ยอมไปไหน อยากรอหลินเพยลู่กลับมาเพื่อถามให้ชัดเจน ตอนนั้นเห็นคนกลับมาแล้วจึงปรีเข้าไปด้วยความตื่นตันทันที “แม่นางหฺวง เจ้ากลับมาเสียที! ผู้แซ่กวนเป็นหฺวงเจ้าเหลือเกิน”

หลินเพยลู่จ้องมองเขาผาดหนึ่ง “เจ้ามีดีแต่ปากบอกว่าเป็นหฺวงหรือ”

กวนชิงหฺรณหน้าเหยเกเล็กน้อย ยังอยากพูดอะไรอีก แต่หลินเพยลู่กัดแขนเยียนชินแล้วเอ่ย “พี่หญิง เขากวนใจข้า!”

เยียนชินกวาดตามองผาดหนึ่ง กวนชิงหฺรณเห็นดาบใบกว้างเล่มนั้นในมือนาง รวมถึงสัญลักษณ์สำนักพันคมดาบที่สลักอยู่บนด้ามดาบ

สำนักพันคมดาบมีศิษย์หญิงเพียงคนเดียว นั่นก็คือศิษย์ที่

ลืบทอดวิชาสายตรงของสำนักพันคมดาบ เยียนชินผู้คลั่งยุทธ์ที่บัดนี้
มีชื่ออยู่ในลำดับที่สิบในทำเนียบวีรบุรุษยุทธภพ

กวณชิงหรรณหน้าเปลี่ยนสี วังคอตกท่ามกลางสายตาไร้อารมณ์
ของเยียนชิน

รอเขาไปแล้วเยียนชินจึงหันหน้ามากล่าวเสียงจริงจัง “ผีทำ
คนผู้นี้เลื่อนลอย กำลังภายในหย่อนยาน เห็นได้ชัดว่าเป็นเพียงที่รอง
กระถางดอกไม้ จิตใจไม่ได้อยู่บนทางธรรม คนประเภทนี้ในยุทธภพ
มีอยู่ถมเถิดไป อย่าได้ถูกพวกเขาหลอกลวงเป็นอันขาด”

นางก็แค่เด็กสาวอายุสิบเจ็ดปี ลังสอนขึ้นมาแล้วกลับเป็นจริง
เป็นจัง

หลินเพยลุ้ยมตาหยี กอดแขนนางพร้อมเอาศีรษะถูไหล่ “เข้าใจ
แล้ว”

เยียนชินไม่ได้สุขุมอย่างเมื่อครู๋ ยิ้มเขินอายเล็กน้อย

นางยังไม่เคยใกล้ชิดกับใครเช่นนี้มาก่อน ท่าทางที่เด็กสาว
ออกอ้อนนางเหมือนสุนัขจึงจอกน้อยขนปุยตัวนั้นบนเขาจินยี่งัก

ยามเงยหน้าก็สบสายตาของหลินถึงที่อยู่ด้านข้างพอดี

เมื่อครู๋เขาก็เพียงมองเสียวอยู่อดอ้อนอยู่ รู้สึกว่าทั้งน่ารัก
ทั้งน่าขัน พอสบสายตากับเยียนชินกะทันหันจึงผงกศีรษะยิ้ม ดวงตา
ราวกับธารน้ำใส เต็มไปด้วยความสง่างาม

เยียนชินไม่เพียงแต่ไม่เคยเห็นเด็กน้อยน่ารักเช่นหลินเพยลุ้ย
ยังไม่เคยเห็นเด็กหนุ่มที่อ่อนโยนจนถึงกระดูกเช่นหลินถึงมาก่อน
เห็นเขายิ้มก็กกหูแดงเล็กน้อย รีบหลบสายตา

¹อุปมาว่า ภายนอกดูดีแต่ไร้ประโยชน์

ก่อนหน้านี้เยียนชินต้องยุทธรภคนเดียวพร้อมดาบหนึ่งเล่ม
มาหนึ่งตัว ยามนี้หลินเพยลู่มีรถม้าหนึ่งคัน นางก็ส่งม้าให้เสี่ยวเฮย
แล้วนั่งรถม้ากับหลินเพยลู่

ทั้งสองนั่งอยู่ในรถม้าครู่หนึ่งหลินถึงก็กลับมา ในมือหิ้วห่อ
กระดาษน้ำมันที่มัดเชือกห้อยเป็นพวง

เวลาหลินเพยลู่ นั่งรถม้าชอบกินของว่างทะเล็ดแตงโม ทุกครั้ง
เขาจึงไปซื้อไว้ล่วงหน้า วันนี้มีแม่นางเพิ่มมาหนึ่งคนก็ซื้อเพิ่มอีกหนึ่งชุด
หลังขึ้นรถก็หยิบหนึ่งห่อให้หลินเพยลู่ อีกหนึ่งห่อยื่นให้เยียนชิน

เยียนชินคล้ายประหลาดใจเล็กน้อย “ให้ข้าหรือ”

หลินถึงคลี่ยิ้ม “อืม ให้เจ้า แม่นางเยียนชินดูซิว่าชอบหรือไม่
หากไม่ชอบ ครั้งหน้าข้าจะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น”

เยียนชินมองเขา จากนั้นก็ก้มหน้าแกะเชือกออก

กระดาษน้ำมันใส่ขนม ผลไม้ตากแห้ง ผลไม้เชื่อม เมล็ดแตงโม
หลากหลายแบบ ล้วนแต่เป็นของที่แม่นางน้อยชอบกิน

เยียนชินไม่เคยกินของเหล่านี้มาก่อน

เหล่าบุรุษกลุ่มนั้นที่ฝึกดาบทุกวันบนเขา ใครบ้างจะรู้ว่าต้องซื้อ
ขนมอร่อยอะไรให้แม่นางน้อย

ตั้งแต่เล็กจนโตนางก็ไม่เคยกินของเหล่านี้ บัดนี้ต้องยุทธรภ
ในใจมีเพียงวิชาดาบ ยังมีอาจเตร็ดเตร่เดินตลาดได้

เป็นครั้งแรกที่มีคนยื่นของเหล่านี้ถึงมือนาง

เยียนชินหยิบผลไม้ตากแห้งชิ้นหนึ่งเข้าปาก กินอย่างสงบนิ่ง
และตั้งใจจนหมด จากนั้นก็ลองชิมอย่างอื่น ชิมของว่างทั้งหมดใน
ห่อกระดาษน้ำมันจนครบหนึ่งรอบจึงกล่าวกับหลินถึงด้วยความดีใจ
เล็กน้อย “ข้าชอบ”

ใบหน้าเขาอ่อนโยน น้ำเสียงก็นุ่มนวล “แม่นางเยียนชินชอบ
ก็ดี”

เฮ้อ เสียงช่างไพเราะจริง ๆ ไพเราะกว่าเหล่าศิษย์พี่ที่ฟ้ายังไม่
ส่งก็ไปร้องเพลงปลุกใจในสนามฝึกยุทธ์ทุกวันมากนัก...

ไม่ใช่สิ!

เยียนชินรีบกำหน้า ขอโทษบรรดาศิษย์พี่ของตนเจียบ ๆ ในใจ
รถม้าเคลื่อนตัวอย่างไม่เร็วไม่ช้า ยามข้ามแม่น้ำจินอันไปถึง
เมืองจินหลิง ดวงอาทิตย์ก็คล้อยลงครึ่งหนึ่งแล้ว

ยังไม่ทันเข้าเมืองก็เห็นรถม้ารอบข้างล้นจระไปมาไม่ขาดสาย
เข้าไปในเมืองก็ยังมีเสียงดังเซ็งแซ่ คึกคักมากเป็นพิเศษ พวกเขา
นับได้ว่ามาถึงช้า โรงเตี๊ยมในเมืองเต็มนานแล้ว หาดูหนึ่งรอบ
จนฟ้าใกล้มืดก็ยังหาโรงเตี๊ยมค้างแรมไม่ได้ เลี้ยวเออร์กลับเสนอให้
พวกเขาไปค้างคืนที่ป่าเล็กซานเมือง

หลินเฟยลู่ไม่มีปัญหา นางยังอยากลองสัมผัสการพักแรม
กลางแจ้งในยุคโบราณอย่างยิ่ง ทว่าเป็นห่วงร่างกายหลินถึงจึงทำได้
เพียงไปเคาะประตูใหญ่ศาลาว่าการอำเภอ

ด้วยเหตุนี้หลังผ่านไปหนึ่งกัณฐูป คนทั้งกลุ่มจึงเข้าไปพัก
ในเรือนนอกของผู้ว่าการ

ผู้ว่าการพาภรรยาและบุตรของเขามาคารวะ ก่อนไปยังตั้งใจกล่าว
“ฉีอ๋อง องค์หญิงห้า เมืองจินหลิงที่ข้าพเจ้าน้อยดูแลกลางคืนจะครึกครื้น
เป็นพิเศษ หากท่านทั้งสองว่างก็สามารถไปเดินเล่นได้ ชอบอะไรเพียง
เลือกมาก็พอครับ!”

หลินเฟยลู่ชอบเดินตลาดกลางคืนที่สุด ด้วยเหตุนี้หลังกินมื้อเย็น
เสร็จก็ลากเยียนชินกับหลินถึงออกไป

วันที่ชาวยุทธินัดหมายกันมาประณามตระกูลผู้ก็คือวันพรุ่งนี้
ดังนั้นตอนนี้ผู้ที่ควรมาส่วนใหญ่ล้วนมาหมดแล้ว

เหล่าพ่อค้าแม่ขายย่อมต้องคว้าโอกาสทำการค้า เมืองจินหลิง
ตอนนี้คึกคักยิ่งกว่าทุกช่วงเวลาที่ผ่านมา เพราะว่าส่วนใหญ่ล้วนเป็น
คนในยุทธภพ อารมณ์ร้อน ไม่เห็นไร้ชักกระบังชักดาบ ตลอดทางมานี้
หลินเฟยลู่เห็นเหตุการณ์ทะเลาะเบาะแว้งหลายครั้งกับตาแล้ว

ทว่ารอบกายพวกนางกลับสงบเงียบ

ล้วนอดทนเพราะมีเยียนชินอยู่

ดาบเล่มนั้นของนางก็คือสัญลักษณ์ที่ชัดเจนที่สุด

ปกติไม่มีผู้ใดกล้าดาบอดเฉียดชนนาง

หลินเฟยลู่กระโดดโลดเต้นวิ่งไปตามทางอยู่ข้างหน้า จับตรงนี้ที่
ดูตรงนั้นที่ หลินถึงกับเยียนชินก็ตามอยู่ข้างหลัง

ข้างทางมีเสียงพ่อค้าเร่เรียกลูกค้าขายของดังเนื่องๆ “เร่เข้ามา
ซื้อสายไหมกันเร็ว ฝีมือตกทอดจากบรรพบุรุษ ไม่หวานไม่คิดเงิน”

หลินถึงเดินไปข้างหน้าหลายก้าวก็สังเกตเห็นว่าเยียนชินไม่ได้
ตามมา

เขาหันหลังกลับ เห็นเยียนชินกำลังมองขนมสายไหมช่อใหญ่
ที่เสียบอยู่บนเสาไม้ สีหน้าท่าทางสงสัยจนแทบจะจริงจัง

หลินถึงเดินเข้าไปถามนาง “แม่นางเยียนชิน มีอะไรหรือ”

เยียนชินหันหน้ากลับมาองเขา แม้มปากเล็กน้อย จากนั้นจึง
ยกมือชี้ขนมสายไหม ถามด้วยความไม่เข้าใจเล็กน้อย “ไหมกินได้
ด้วยหรือ”

หลินถึงหัวเราะออกมาทันที

กกหูเยียนชินแดงเรื่อเล็กน้อยอย่างห้ามไม่ได้ นางกล่าวเสียงต่ำ

“ข้าไม่เคยกิน ขายหน้าแล้ว”

ยามเอ่ยวาจาหลินถึงก็เดินไปหาพ่อค้าแผงลอยแล้ว พ่อค้าผู้นั้น
เอ่ยถามด้วยความกระตือรือร้น “คุณชาย เอาสายไหมสักไม้ไหม”

หลินถึงพยักหน้าแล้วจ่ายเงิน พ่อค้ากล่าว “ท่านเลือกเลย!”

เขาตัวสูง ยกมือเพียงเล็กน้อยก็ดึงขนมสายไหมข้อใหญ่ที่สุด
ข้อนั้นข้างบนสุดลงมาแล้ว จากนั้นก็หันกายเดินกลับไปยืนให้เยียนชิน
เอ่ยเสียงนุ่ม “สายไหมมิได้ทำจากไหม แต่ใช้น้ำตาลละลายทำเป็นเส้น
แล้วม้วนเป็นรูปทรงใยฝ้าย เจ้าลองชิมดู”

เยียนชินมองเขาผาดหนึ่ง ยื่นมือรับมาช้าๆ

ข้อใหญ่เพียงนั้น ยามขยับเข้ามาใกล้สายจมูกก็ได้กลิ่นหอมหวาน
เข้มข้น เมื่อแตะลงบนริมฝีปากเบาๆ ก็ละลายเป็นน้ำเชื่อมทันที

เยียนชินใช้ลิ้นเลียริมฝีปาก หวานยิ่งนัก

หลินถึงยิ้มถาม “อร่อยไหม”

นางพยักหน้า แม้มักหู่จะแดงเรื่อ ทว่าเสียงกลับจริงใจเป็นที่สุด
“ขอบคุณมาก”

ด้วยเหตุนี้คนในยุทธภพทั่วทั้งเมืองจินหลิงจึงได้เห็นเยียนชิน
ผู้คลั่งยุทธ์ลำดับที่สิบในทำเนียบวีรบุรุษ มือหนึ่งถือดาบใบกว้างที่พบ
คู่ต่อสู้แข็งแกร่งก็ยิ่งสำแดงอำนาจภาพไม่เคยขลาดกลัวเล่านั้น มือหนึ่ง
ถือขนมสายไหมที่ไม่เข้ากับบุคลิกของนางอย่างสิ้นเชิงหนึ่งไม้ เดิน
ละเลียดกินตั้งแต่ฝั่งตะวันออกของเมืองไปถึงฝั่งตะวันตกของเมือง
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เข้าวันรุ่งขึ้น หลินเพยลู่ก็ไปดูความครึกครื้นที่ตระกูลลู่ด้วยความ
กระปี้กระเปร่า

ตระกูลลู่นี้เป็นตระกูลเก่าแก่ปมเพาะวิทยายุทธ์ที่สืบทอดมา
เนิ่นนานเช่นกัน สูงตระหง่านอยู่ในยุทธภพหลายปี ชื่อเสียงเลื่องลือ
อย่างยิ่ง มิเช่นนั้นตอนนั้นจี้มั่ววู่ก็คงไม่ฝากฝังคัมภีร์กระบี่ไว้กับพวกเขา

เพียงแต่หัวหน้าตระกูลลู่ที่ได้รับการฝากฝังคำสั่งเสียในปีนั้น
ตายแล้ว ใจคนยากแท้หยั่งถึง จากรุ่นสู่รุ่น ครอบครัวสุดยอดวิชา
กระบี่แห่งยุค จะเกิดความคิดไม่ซื่อก็เป็นเรื่องปกติของมนุษย์

ตั้งแต่ข่าวแพร่พรายออกไปตระกูลลู่ก็เห็นท่าไม่ดี คนไม่ผิด
ผิดที่ครองหยก¹ เดิมแต่ละสายในยุทธภพก็จับตามองพวกเขามา
โดยตลอดเพราะวิชากระบี่จี้มั่ววู่ เพียงแต่ต่างฝ่ายต่างคุมเชิงกันจึงไม่ได้
ลงมือแย่งชิง บัดนี้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น คัมภีร์กระบี่คงเก็บไว้ไม่ได้แล้ว
เป็นแน่

ตั้งแต่นั้นมาพวกเขาก็หาวิธีที่จะจัดการเรื่องนี้ได้อย่างเหมาะสม
มาโดยตลอด

¹ หมายถึง คนไม่มีความผิด แต่การครอบครองสิ่งล้ำค่าทำให้ผู้อื่นเกิดความอิจฉาริษยา
จนนำมาซึ่งอันตราย

ยามเช้าตรู่ ในลานฝึกยุทธ์นอกประตูจวนตระกูลก็เต็มไปด้วยผู้คน

หลินเฟยลู่มาถึงแต่เช้า ยืนอยู่ในตำแหน่งเหมาะเจาะทัศนวิสัยเปิดกว้างนานแล้ว นางล้วงเมลิ็ดแดงโมหนึ่งกำแบ่งให้เยียนชินครึ่งหนึ่ง เทะพลางถามพลาง “ท่านว่าครั้งนี้ตระกูลจะต้องทำเช่นไรถึงจะระงับโทสะของทุกคนได้”

เยียนชินตอบ “คัมภีร์กระบี่จะต้องมอบออกมาได้แล้ว”

หลินเฟยลู่ถามต่อ “เช่นนั้นจะมอบให้ใครเล่า”

เยียนชินมองฝูงชนที่แน่นขนัดรอบด้านผาดหนึ่ง “นี่ก็คือเป้าหมายที่ทุกคนมาในวันนี้”

จะมีสักกี่คนที่ไกรธตระกูลเพราะฝ่าฝืนคำสั่งเสียของจอมยุทธ์จี้มั่วจริง ๆ

เพียงแค่อยากครอบครองสุดยอดคัมภีร์กระบี่แห่งยุคเล่มนั้นก็เท่านั้นเอง

หลินเฟยลู่ย้อนนึกถึงจอมยุทธ์จี้มั่วผู้กล้าหาญช่วยเหลือคนอื่นที่เยียนชินพรรณนาถึงเมื่อวาน ในใจทอดถอนใจเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้ ถอนหายใจเสร็จแล้วก็เห็นเยียนชินยังกำเมลิ็ดแดงโมไว้ไม่ทะะจึงถาม “พี่เยียนชิน ท่านไม่ชอบกินเมลิ็ดแดงโมหรือ”

เยียนชินกล่าว “ชอบ เพียงแต่...”

นางมิใช่ไม่กล้ากินต่อหน้าผู้คน เมื่อคืนนางยังกินขนมสายไหมบนถนนอย่างสบายใจ เพียงแต่เวลาทะะเมลิ็ดแดงโมมันเสียงดังเกินไปจริง ๆ ในลานล้วนเป็นผู้ฝึกยุทธ์ โสตประสาทเหนือคน เมื่อครู่หลินเฟยลู่ทะะเสียงดังกรอบแกรบอยู่ด้านข้างก็ดึงดูดสายตาสายตาโมให้ได้หลายสายแล้ว

สถานการณ์เครื่องเครียดเช่นนี้เจ้ายังทะเมล็ดแดงโมอย่างสบายใจ
สมควรหรือ!

หลินเพยลู่มีโชคในยุทธภพก็ไม่ใช่ไร แต่นางเป็นบุคคล
ในทำเนียบวีรบุรุษย่อมต้องสำรวมสักหน่อย

หลินเพยลู่พยักหน้าเข้าใจเรื่องภาระจอมยุทธ์ของนาง “เช่นนั้น
ให้ข้าถือแล้วกัน หากอีกประเดี๋ยวท่านประมือกับผู้อื่นคงมีอาจปล่อย
เมล็ดแดงโมออกไปแทนอาวุธลับได้”

เยียนชินขบขันเพราะคำพูดของนาง กำลังจะคืนให้ แต่หลินถึง
ที่อยู่ด้านข้างยื่นมือมาเสียดก่อน พร้อมเอ่ยเสียงนุ่ม “ให้ข้าเถอะ”

เยียนชินคิดว่าเขาจะทะเมจึงไม่ได้คิดมาก วางเมล็ดแดงโมลงใน
ฝ่ามือเขาทั้งหมด

นิ้วมือของเขายาวอย่างยิ่ง ข้อนิ้วขาวหมดจด เพียงดูก็รู้ว่ามิใช่
มือที่รำดาบควงทวน ทว่าฝ่ามือกลับใหญ่กว่านาง ยามเมล็ดแดงโม
เต็มกำมือนางวางลงในมือเขา มองดูแล้วกลับเหลือเท่าหีบมือ

หลินเพยลู่สงสัยใคร่รู้เรื่องยุทธภพนี้อย่างยิ่ง เยียนชินจึง
ชี้ยอดฝีมือที่นางรู้จักในลานให้ดูทีละคน

ผ่านไปครู่หนึ่ง จู่ๆ แขนเสื้อของเยียนชินก็ถูกดึงเบาๆ

นางหันหน้ากลับจึงเห็นหลินถึงใช้ผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าด้านสะอาด
ห่อเมล็ดแดงโมที่แกะเรียบร้อยแล้วส่งให้นาง

เมล็ดแดงโมสีหยาบอวบอ้อมหอมกรอบนอนอยู่บนผ้าเช็ดหน้าใน
ฝ่ามือเขา มุมทั้งสี่ของผ้าเช็ดหน้าตกลง พลั้วไหวเล็กน้อยตามสายลม
เขาเอ่ยเสียงนุ่ม “กินเถอะ”

แสงอาทิตย์วันตฤดูเพิงโพล่พ้นจากกลุ่มเมฆ ในดวงตาของเขา
คล้ายมีภาสโสมื่นหลี่ ทั้งกระจางทั้งอ่อนโยน

เยียนชินเริ่มรู้สึกว่าการหุ้ร้อ้นผ่าวอีกครั้ง นางรับมาเจียบๆ มอง
นิ้วมือเขาแล้วกล่าว “ขอบคุณมาก”

หลินถึงยิ้ม “ไม่เป็นไร”

แสงอาทิตย์ค่อยๆ ปกคลุมลานฝึกยุทธ์ที่เต็มไปด้วยกลิ่นมนุษย์
แห่งนี้ เมื่อเย็นนานเข้า ในใจคนจำนวนมากก็เกิดร้อนใจขึ้นมา รอบด้าน
เริ่มกระวนกระวาย

ขณะที่หลินเฟยลู่กำลังคิดว่าใกล้จะมีการต่อสู้กันขึ้นมาแล้ว
ประตูใหญ่จวนตระกูลลู่ที่ปิดสนิทก็พลันเปิดออก

ชายวัยกลางคนหน้าตาน่าเกรงขามผู้หนึ่งเดินออกมา

เยียนชินหันหน้ามากล่าวเสียงต่ำ “นี่คือผู้นำตระกูลคนปัจจุบัน
ของตระกูลลู่”

เมื่อผู้นำตระกูลลู่ปรากฏกาย ผู้คนรอบด้านก็โมโหเดือดดาลทันที
ทั้งหมดล้วนกันดาตระกูลลู่ว่าทรยศ ไร้คุณธรรม ต่ำช้า หน้าไม่อาย

ผู้นำตระกูลลู่เองก็ไม่ได้กลับ ปลอบให้พวกเขาต่ำ ดวงตาหนึ่งคู่
กวาดมองคนในลานอย่างลุ่มลึก รอเสียงค่อยๆ เบาลงจึงเอ่ยปากกล่าว
“ทุกท่าน ผู้แซ่ลู่ทราบดีว่าวันนี้พวกท่านมารวมตัวกันเพราะเหตุใด
เรื่องนี้เป็นผู้แซ่ลู่เลี้ยงลูกไม่ถูกวิธี ผิดต่อความไว้วางใจของจอมยุทธ์
จี้มั่ว ผู้แซ่ลู่ละอายใจสุดซึ่ง และได้ทำโทษบุตรสถานหนักแล้ว ทว่า
ทุกท่านเองก็ทราบดี บุตรข้าฝึกวิชากระบี่จี้มั่วเพียงกระบวนท่าแรก
ชั่วชีวิตนี้จะไม่ใช้กระบวนทำนี้อีกเป็นอันขาด วันนี้ผู้แซ่ลู่จะมอบวิชา
กระบี่จี้มั่วให้ผู้อื่นต่อหน้าทุกท่าน”

ชั่วขณะข้างล่างก็เกิดเสียงดังอื้ออึง

ตระกูลลู่ตรงไปตรงมาเพียงนี้ ข้ออ้างที่ทุกคนเตรียมมาก่อนหน้านี้
ล้วนไม่ได้ใช้

ทว่าในเมื่อตระกูลลุ่มบอกว่าจะมอบให้ ผู้ที่หมายปองวิชากระบี่
จี่มั่วเหล่านั้ก็ก้าวออกมาทันที

ทั้งหมดล้วนเป็นผู้ดุงคุณธรรมที่เลื่องชื่อลือชาในยุทธภพ ทุกคน
ต่างคิดว่าตนต่างหากถึงจะเป็นตัวเลือกเพียงหนึ่งเดียวที่จะรับช่วงวิชา
กระบี่จี่มั่วต่อ มีทั้งคนที่ร้ายวาวจาวยืดยาว มีทั้งคนที่บอกว่าต้องประลอง
ตัดสินแพ้ชนะ ชั่วขณะนั้นในลานพลันวุ่นวายถึงขีดสุด

หลินเพยลุ่มองไปมองมาจู่ๆ ก็รู้สึกไม่สนุกแล้ว

นี่ต่างอะไรจากการแย่งชิงบัลลังก์

ล้วนแต่โลภมากจนหน้ามืดตามัว ลงไม้ลงมือเพื่อแย่งชิงสิ่งของ
เพียงชิ้นเดียวนั้นมา

นางหันหน้าไปมองหลินถึง ไม่รู้เพราะแสงอาทิตย์สาดส่องหรือไม่
ใบหน้าเขาลายขีดเผือดเล็กน้อย ขนตาที่แน่นขนัดแผ่ลงมา หลบตา
ไม่รู้ว่ากำลังมองที่ใด

เยียนชินยืนอยู่ระหว่างพวกเขา สังเกตเห็นสายตาเป็นห่วงของ
หลินเพยลู่จึงหันหน้าไปมองหลินถึง

เขาลายกำลังใจลอย คิ้วที่อ่อนโยนเสมอขมวดเล็กน้อยอย่าง
ยากจะสังเกตเห็น ไม่มีรอยยิ้มเช่นเคย

จู่ๆ เยียนชินก็อยากยื่นมือไปช่วยเขาลายคิ้วอย่างยิ่ง

นางบีบนิ้วมือ เขยิบเข้าไปถามด้วยความเป็นห่วง “ท่านไม่สบาย
หรือ”

ผ่านไปครู่หนึ่งหลินถึงจึงได้สติกลับมาว่านางกำลังพูดกับตนอยู่
ยกมุมปากยิ้ม “ไม่เป็นไร เพียงแค่รู้สึกว่เสียดังไปบ้าง”

ใบหน้าและริมฝีปากของเขาล้วนขาวซีด มองดูแล้วไม่ค่อยดี
จริง ๆ

ดวงตาเยียนชินมองตรง

นางหันหลังกลับ มือขวายื่นไปข้างหลังชักดาบใบกว้างเล่มนั้น
ที่อยู่บนหลังตนออกมาแล้ววิ่งไปข้างหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ระยะทางไกลเพียงนี้ ดาบใบกว้างผ่าสายลมออกไปประหนึ่ง
ลูกศรแหลม ปักเข้าประตูเรือนข้างหลังผู้นำตระกูลสู่เสียงดังกังวาน

ในลานเงียบสงบลงนับพลัน ยอดฝีมือสองคนที่กำลังคุยโว
ได้เถียงมองด้วยความตกใจ

ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักดาบใบกว้างพันคมดาบ ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักเยียนชิน
ผู้คลั่งยุทธ์

สายตาทั่วทั้งลานรวมกันเป็นจุดเดียว หลินเพยผู้ที่กำลังแหะ
เมล็ดแตงโมวางมือของตนลงเงียบๆ

จอมยุทธ์หญิง ท่านทำอะไร! ท่านจะชิงคัมภีร์กระบี่ก็ไม่ต้อง
เปิดเผยใจแจ้งขนาดนี้ก็ได้กระมัง!

มีคนข่มอารมณ์โกรธไม่ได้จึงกล่าวถาม “แม่นางเยียนชิน
นี้หมายความว่าอย่างไร”

เยียนชินกล่าว “พวกเจ้าเสียงดังเกินไปแล้ว”

นางมองผู้นำตระกูลสู่ เสียงที่ยังมีความเป็นเด็กสาวหุ่มต่ำ
อย่างถึงที่สุด “ในเมื่อผู้นำตระกูลสู่ตัดสินใจแล้ว โยจะต้องดูผู้อาวุโส
ทุกท่านแย้งชิงกันไปมา มิสู้บอกชื่อคนที่ท่านตัดสินใจจะมอบให้ออกมา
ตรงๆ เลยดีกว่า”

ได้ยินนางพูดเช่นนี้ สายตาในลานก็หันไปหาผู้นำตระกูลสู่อย่าง
พร้อมเพรียง

เมื่อครู่พวกเขาได้ยินว่าวิชากระบี่จี้มั่วจะเปลี่ยนเจ้าของจึงแย้งชิง
กันขึ้นมาอย่างมีอจรรีอ กลับไม่ได้สังเกตเห็นเจตนาแฝงในวาจาของ

ผู้นำตระกูลลู่ ยามนี้ได้เขียนขึ้นเตือนสติ ต่างก็มองผู้นำตระกูลลู่
อย่างกระวนกระวาย

กลับเห็นผู้นำตระกูลลู่ยิ้มเล็กน้อย ประสานหมัดให้เขียนขึ้น
จากไกลๆ

จากนั้นจึงเอ่ยเสียงดัง “ตระกูลลู่ทำตามปณิธานของจอมยุทธ์
จี้มั่วมาหลายปี รักษาคำมั่นสัญญา วันนี้ต่อหน้าประจักษ์พยานใน
ยุทธภพ ขอส่งมอบคัมภีร์จี้มั่วให้จอมยุทธ์จีเหลียง นับแต่วันนี้
เป็นต้นไป ตระกูลลู่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับคัมภีร์กระบี่จี้มั่วอีกต่อไป”

วาจานี้เอ่ยออกมาแล้วคนทั้งหมดต่างตกตะลึง
จีเหลียงหรือ!

เขายังไม่ตายหรือ ทั้งยังไม่ได้ละทางโลกหรือ

หลินเฟยลู่ตกใจกับการพลิกผันนี้จนเมล็ดแดงโม่วรง

เพียงเห็นประตูบานนั้นข้างหลังผู้นำตระกูลลู่เปิดออกช้าๆ

เงาร่างพอมสูงสุขุมเงาหนึ่งเดินออกมา

ยามเดินถึงหน้าประตูก็ตั้งดาบใบกว้างที่ปักอยู่บนประตูลงมา
โดยไม่ต้องใช้แรงแม้แต่นิดเดียว จากนั้นจึงโยนออกไปอย่างเบาสบาย

ดาบใบกว้างก็กลับไปถึงมือเขียนขึ้นอีกครั้ง

เขียนขึ้นประสานหมัดคารวะเขา “ขอบคุณผู้อาวุโสจี้”

จีเหลียงปรากฏกาย หลายตระกูลใหญ่และหลายสำนักใหญ่
ที่เมื่อครู่ยังแย่งชิงคัมภีร์กระบี่ต่างก็สลดแล้ว

มือกระบี่อันดับหนึ่งในไต้หล้ามิใช่ชื่อเสียงจอมปลอม ผู้ที่
พ่ายแพ้นเขาช่างซึ้งมิ้นไม่ถ้วน ชื่อเสียงอันดับหนึ่งในไต้หล้าของ
จีเหลียงมิใช่ยุทธภพมอบให้ แต่เป็นเขาประลองแต่ละครั้งจนได้มา

ต่อหน้าคนทั้งหมด ผู้นำตระกูลลู่ล้วงคัมภีร์กระบี่หนึ่งเล่ม

ออกมาจากในอก ยื่นไปตรงหน้าจีเหลียงด้วยความเคารพ

จีเหลียงถือโอกาสรับมาแล้วสอดเข้าไปในอก

ไม่มีผู้ใดกล้าแย่งของจากมือจีเหลียง ทว่าวิชากระบี่นี้ดึงดูดใจยิ่งนัก หลายตระกูลใหญ่ที่แต่ไหนแต่ไรเป็นพรรคพวกเดียวกันส่งสายตาให้กัน จากนั้นก็มีคนก้าวออกมากล่าว “แต่ไหนแต่ไรพวกข้าเลื่อมใสบุคลิกลักษณะของจอมยุทธ์จี ทว่าคัมภีร์กระบี่นี้เป็นสิ่งที่จอมยุทธ์จีมัวผกผันไว้ก่อนตาย ต่อให้เป็นตระกูลสูงก็ไม่มีสิทธิ์ส่งต่อตามอำเภอใจ มอบให้จอมยุทธ์จีเช่นนี้ เกรงว่าจะไม่เหมาะสมกระมัง”

รอบข้างพลันส่งเสียงเออออกมา

ทว่าผู้ทวงความเป็นธรรมซึ่งเป็นห่วงปณิธานของท่านจอมยุทธ์อย่างแท้จริงจำนวนหนึ่งกลับเห็นด้วยยิ่งนัก “วิชากระบี่ของผู้อาวุโสจีล้ำเลิศ มีวิถีของตนเอง บัดนี้วิชายุทธ์บรรลุนั่นสูงสุดแล้ว เป็นผู้ที่มิอาจฝึกวิชากระบี่จีมัวที่สุดในโลกนี้ มอบให้เขาเก็บรักษาถือว่าเป็นความคิดที่ดีจริงๆ”

สองฝ่ายต่างยื่นกรานความคิดของตนเอง ต่างมีวาจาจะเอ่ยขึ้นขณะในลานพลันทะเลาะกันขึ้นมาอีกครั้ง

กระทั่งจีเหลียงสะบัดมือ โยนป้ายคำสั่งเป็อนโลติดหลายป้ายออกมา

ทุกคนพ่งตามอง คาดไม่ถึงว่าเป็นป้ายคำสั่งของหัวหน้าค่ายใหญ่หลายคนของชื่อเซียวลิบสามค่าย

ผู้นำตระกูลสูงยิ่งเอ่ยปากด้วยความดีใจ “จอมยุทธ์จีมัวสั่งเสียไว้ว่าหากผู้ใดฆ่าล้างชื่อเซียวลิบสามค่ายได้ คัมภีร์กระบี่ก็เป็นของผู้นั้น ไม่กี่วันก่อนจอมยุทธ์จีใช้กำลังของตนคนเดียวปลิดชีวิตหัวหน้าห้าค่าย

นับได้ว่าทำลายลงครึ่งหนึ่ง! บัดนี้วิชากระบี่จะต้องเปลี่ยนเจ้าของ นอกจากจอมยุทธ์ก็ยังจะมีผู้ใดมีคุณสมบัติไปมากกว่าเขาอีก!”

หลายปีมานี้ผู้ผดุงคุณธรรมเลื่องชื่อเช่นพวกเจ้าล้อมปราบสิบสามค่าย ที่เข้าไปล้วนแต่เป็นหมาแมวจำนวนหนึ่ง แม้แต่ชนหัวหน้าค่ายยังแตะไม่ได้แม้เพียงเส้นเดียว

บัดนี้จีเหลียงเพียงคนเดียวก็ฆ่าหัวหน้าใหญ่ได้ พวกเจ้ามีสิทธิ์อะไรมาแย้งชิงกับเขา!

บรรดาคนที่มาเพื่อคัมภีร์กระบี่มองป้ายคำสั่งหลายป้ายนี้แล้วมองใบหน้าเย็นเยียบประหนึ่งน้ำค้างแข็งของจีเหลียง ต่างก็รู้ว่าเรื่องนี้หมดหวังแล้ว

และคนที่มีเจตนากระทำชั่วเหล่านี้ก็หมดความกล้าจะแย่งชิงของมาจากจีเหลียง พวกกันหยุดความคิดทันที

เรื่องที่เดิมคิดว่าต้องต่อสู้หลายวันหลายคืนจึงจะหาทางออกได้ คาดไม่ถึงว่าเพียงช่วงเช้าก็จัดการได้เรียบร้อยหมดจดแล้ว คนจำนวนมากในลานต่างรู้สึกสับสนงงวย

ทว่าจีเหลียงปรากฏกายก็นับว่าได้ทำลายข่าวลือก่อนหน้านี้แล้ว เขาไม่เพียงแต่มีชีวิตอยู่อย่างดี ยังฝึกฝนวิทยายุทธอย่างบากบั่นยิ่ง สามารถปลิดชีวิตหัวหน้าค่ายใหญ่เพียงลำพังได้ ในยุทธภพนี้จะมีสักกี่คนที่สามารถ หรือต่อให้มีความสามารถก็ไม่กล้าตั้งตนเป็นศัตรูกับสิบสามค่ายง่าย ๆ ดูจุดจบของจีมั่วอยู่ในป็นันก็รู้แล้ว

ทว่าจีเหลียงไร้ภรรยาไร้บุตร ตัวคนเดียวโดดเดี่ยว ต่อให้ผูกพยาบาทกับสิบสามค่ายก็คล้ายไม่มีอะไรน่ากลัว

ชั่วขณะนั้นในยุทธภพก็ถกเถียงกันแข็งแะ

ตั้งแต่จีเหลียงปรากฏกาย หลินเฟยลู่ก็ตะลึงงันแล้ว

จีเหลียงคือท่านลุงจีของหนุ่มน้อยรูปงามจริง ๆ!

นางตื่นเต้นเล็กน้อย อีกทั้งยังมีความรู้สึกที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูก คิดจะทักทาย แต่ก็รู้สึกว่าจะอุมยर्थจี้จะไม่สนใจนาง

เมื่อเหตุการณ์คลี่คลายจีเหลียงก็หายตัวไปแล้ว ต่อให้หลินเพยลู้อยากไปหาเขาก็ไม่รู้ว่าควรจะไปหาที่ใด อีกทั้งนางก็หมดหนทางจะอธิบายกับหลินถึงว่าตนรู้จักมือกระบี่อันดับหนึ่งในใต้หล้าได้อย่างไร ทำได้เพียงชมอารมณ์ที่พลุ่งพล่านในอก กลับไปยังศาลาว่าการก่อน

หลินถึงกลับไปถึงก็เข้าห้องพักผ่อน ร่างกายเขายังอ่อนแอเกินไป แม้พิษของหญ้าเพิงหลิจะถูกกำจัดหมดแล้ว ทว่าก็ทำร้ายร่างกายเขาอย่างรุนแรงจนยังคงไม่หายดี

เยียนชินรอเขาจากไปแล้วจึงถามหลินเพยลู “นี่องค์เคยได้รับบาดเจ็บหรือ”

หลินเพยลูส่ายหน้า คิดครุ่นหนึ่งยังคงบอกนาง “เขาเคยถูกพิษร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง”

เยียนชินคิ้วขมวดมุ่น “พิษอะไร ผู้ใดเป็นคนวาง”

หลินเพยลูกล่าว “เป็นหญ้าเพิงหลิ...”

นางพูดไม่จบ เพียงยิ้มอย่างขอลุแกโทษ

เยียนชินคิดว่าเรื่องนี้เกี่ยวเนื่องถึงความลับราชวงศ์จึงไม่ได้ถามมาก เพียงกล่าวอย่างจริงจัง “บนเขาฉินมีน้ำพุโอสตามธรรมชาติ รักษาบาดแผลขจัดพิษได้ผลเป็นที่สุด หากหลังจากนี้พวกท่านไม่มีธุระอื่นก็ตามข้ากลับเขาได้”

หลินเพยลูดีใจขึ้นมาทันที “ดีเลย! ได้ยินมานานแล้วว่าทิวทัศน์เขาฉินงามล้ำ ได้ไปเห็นกับตาพอดี!”

เยียนชินลงเขาครั้งนี้ก็เพื่อหาคนเพิ่มพูนประสบการณ์ ชัดเกล้า

วิชาดาบ ทว่าทุกเรื่องล้วนมีลำดับความสำคัญ ในเมื่อหลินถึงร่างกายไม่แข็งแรง เรื่องเร่งด่วนกว่าย่อมเป็นการรักษาโรคให้เขา

คนหลายคนปรึกษาหารือ จากนั้นก็ตัดสินใจออกเดินทางพร้อมนี้มุ่งหน้าไปยังเขาดิน

หลินเพยลู่ไม่คิดว่าห้องยุทธภพครั้งนี้จะยังได้พบโอกาสเช่นนี้ น้ำพุโอสธอยู่ในสำนักพันคมดาบ คนนอกเข้าสำนักล้วนยาก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องการใช้น้ำพุโอสธข้างใน หากมิใช่บังเอิญพบเยียนชินอาการป่วยของหลินถึงเกรงว่ายังต้องพินฟูอีกนาน

คนดีได้รับการตอบแทนที่ดีจริง ๆ ด้วย!

เพราะว่าพรุ่งนี้ต้องออกเดินทาง หลินเพยลู่เก็บสัมภาระเสร็จแล้ว จึงนอนหลับตั้งแต่หัวค่ำ

ในเมืองจินหลิงยังคึกคักต่อเนื่องไปจนถึงดึกดื่นจึงค่อย ๆ สงบเงียบลง นางพลิกตัวขณะที่หลับฝัน จู่ ๆ ก็รู้สึกถึงไอเย็นหนึ่งกลุ่ม

ไม่ ไม่ใช่ไอเย็น แต่เป็นไอกระบี่ที่ทำให้คนสั่นเทา

หลินเพยลู่ตื่นทันที ยามลึมตาก็พลันหายใจหอบออกมาหนึ่งครา ในขณะที่นางหอบหายใจ ไอกระบี่ที่หอมลุ่มมกลุ่มนั้นก็หายไปทันที

หลินเพยลู่มองเห็นผ่านแสงจันทร์สลับนอกหน้าต่างว่าในห้องมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ หากมิใช่ไอกระบี่นี้คุ่นเคยอย่างถึงที่สุดนางก็คงกริตร้องแล้ว

ว่าแต่ว่า จอมยุทธ์จี วิธีการปลุกคนของท่านผิดแปลกเกินไปแล้วหรือไม่!

หลินเพยลู่ลุกขึ้นจากเตียงอย่างตัวสั่นงنگ เค้นรอยยิ้มออกมา “อะ...ท่านลุงจี...”

จีเหลียงลุกขึ้นยืนท่ามกลางความมืด เขายืนอยู่ที่เดิม ก่อน
 ล้วงของบางอย่างออกมาจากในอก โยนเข้ามาบนเตียงโดยไม่สงเสียง
 แม้แต่คำเดียว

หลินเฟยลู่ลุกสี่ลุกนอนรับ

หลังจากเห็นว่าสิ่งที่เขาโยนเข้ามาคืออะไร ร่างทั้งร่างก็สั่นสะท้าน

หลินเฟยลู่อยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา “ท่านลุงจี ท่านให้สิ่งนี้กับข้า
 ทำไม อยากให้ข้าถูกคนทั้งยุทธภพไล่ล่าหรือ”

จีเหลียงกล่าวเสียงเย็นเยียบ “ไม่มีผู้ใดรู้ว่าอยู่ที่เจ้า”

หลินเฟยลู่ถามหยั่งเชิง “ให้ข้าช่วยท่านเก็บไว้หรือ”

จีเหลียง “เปล่า ให้เจ้า”

หลินเฟยลู่ “...”

นางอ่าน ‘คัมภีร์กระบี่จีมัว’ สืบค้นหนังสือแล้วสุดลมหายใจ
 เย็นเยียบหนึ่งครา

สุดยอดวิชากระบี่แห่งยุคที่ทั่วทั้งยุทธภพแย่งชิงกันตกอยู่ใน
 มือตนง่ายดายเช่นนี้เชียวหรือ???

หลินเฟยลู่เกาศีรษะ คิดร้อยตลบก็ยังไม่เข้าใจ “ทำไมถึงให้ข้า”

หรือว่าจอมยุทธ์จีมองเห็นว่าตนหน่วยก้านดีเป็นผู้มีพรสวรรค์
 ในการฝึกยุทธ์ที่หาได้ยากในรอบร้อยปี

จีเหลียงมองนางครู่หนึ่งโดยไม่เอ่ยวาจา คล้ายความรู้สึกซับซ้อน
 อย่างถึงที่สุด หลินเฟยลู่รอจนแทบจะหลับแล้วจึงได้ยิ้มน้ำเสียงเย็นชา
 สุดขีดของเขา

เขากล่าว “เด็กคนนั้นให้เจ้าเป็นของขวัญวันเกิด”

หลังตะลุยดินเจี้ยนวังหลิงมานาน
ก็ยังเกิดเหตุการณ์พลิกผันในหมู่องค์กรชาย
หลินเฟยสู้จิ้งติดสินใจออกท่องยุทธภพให้สมกับที่ร่ำเรียนวรยุทธ์มาหลายปี
แต่ดินเจี้ยนยุทธจักรที่นางใฝ่ฝันกลับไม่เหมือนที่จินตนาการ
หน้าซำระหว่างทางนางยังได้ข่าวชวนตกตะลึงจากแคว้นข้างเคียง
แคว้นซ่งฉ่งลัดแผ่นดินใหม่พร้อมจักรพรรดิผู้สืบทอดบิดาฆ่าฟันพี่น้อง
ขณะโพล่งครามกำลังจะปะทุ อ่องแต่กระราของคิใหม่ก็ยื่นข้อเสนอ
ขอแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับองค์หญิงหลินเฟยคู่แลกกับการสงบศึก!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8063-7

9 786161 880637

Trigger warning ⚠

- มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง